

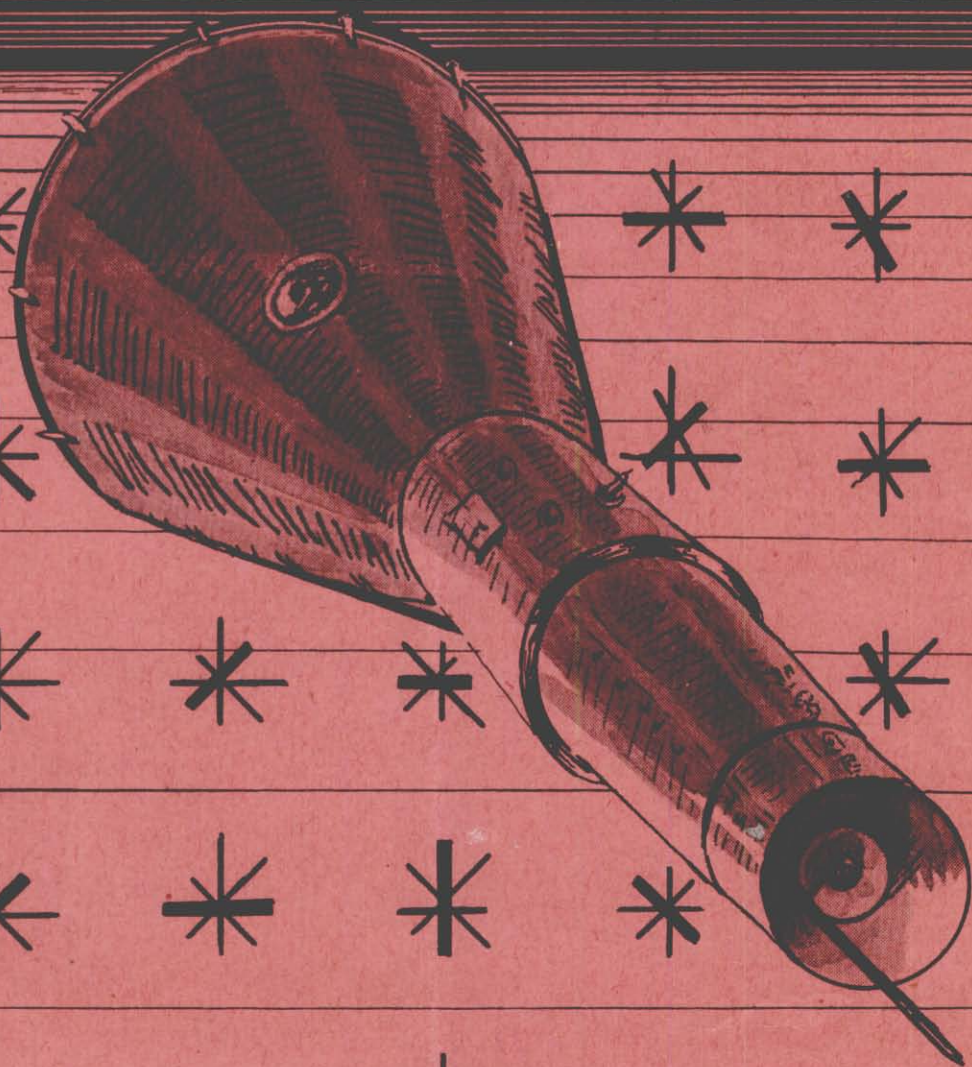
1966

ŠTEV. 10

OKTOBER

LETO XV.

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 759 7094.

LJUDJE POD BIČEM – TRETJI DEL

POLOVICO PRIČAKOVANE ZALOGE SMO ŽE DOBILI

Do izida pričujoče številke smo mogli z njo že mnogim ustreči. Verjetno bo v kratkem dospela še ostala zaloga in bodo knjige vsem na razpolago.

Žal, še vedno so in bodo težave s to zadevo. Preberite pazno naslednje točke in jih vzemite na znanje:

1. Dotiskan je bil TRETJI del v juliju 1966 in v Argentini so ga takoj lahko kupili.

2. Pošiljanje knjig čez morje je v Argentini (iz nam nerazumljivih razlogov) zelo otežkočeno in silno počasno.

3. Pošljejo lahko le po en paket po kake tri izvide naenkrat — v presledkih po kak teden dni. ZAČELI so tako odpošiljati v prvih dneh avgusta. Ko to tipkamo, še ni nobena pošiljka tukaj. Upamo, da bodo začele prihajati pred koncem septembra.

4. CENO SO MORALI dvigniti na \$4 (štiri dolarje), ker je knjiga izredno "debela" in tiskarna jim je podražila delo za 30%. To drži za broširane izvide in — mi bomo dobili domala samo take. (Vezana \$5.)

ZAKLJUČEK: Mnogi težko čakate — ne bomo mogli vsem obenem ustreči — kdor prej pride, prej melje — pošiljajte naročbo in \$4 dolarje — tisti, ki ste nam že plačali po \$3, dopošljite nadaljnji dolar — po vrsti bomo knjigo pošiljali. — Uprava MISLI.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

F. S. FINŽGAR III in IV. Cena \$2.00, poštnina 15c. Drugi Finžgarjevi Zbrani spisi so pošli.

BOŽJA PLANINA, spisal Metod Turnšek. Krasna zgodovinska povest o začetkih Sv. Višarij. Cena (nevezani) \$1.50 s poštnino.

SOCIALNA EKONOMIJA, spisal dr. Ivan Ahčin. Cena \$3.00 s poštnino.

KAR PO DOMAČE. — Zelo zanimiva šaljivo poučna knjiga. Baragova založba v Argentini. — £ 1-0-0.

DOMAČI ZDRAVNIK. Knajpova zdravilna metoda z vodo. — Šilingov 15.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

Dr. Fran DETELA I. — Ima povesti: Malo življenje, Kislo grozdje, Prihajač, Gospod Lisec in še druge. — Vezani knjigi je cena 30 šil. s poštnino.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

POTA DO ČLOVEKA, psihologija občejanja med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

LETO XV.

OCTOBER, 1966

ŠTEV. 10

RAZSTAVA SLOVENSKEGA SVOBODNEGA TISKA V ZAMEJSTVU IN IZSELJENSTVU

(V Paddingtonu 30. oktobra 1966)

MATERINA BESEDA, GOVORJENA ALI TISKANA, dragocena je. Naj se naučimo še toliko drugih jezikov, naša materina beseda ostane slovenska. Ostane tisto globoko intimno občilo, ki veže vse člane slovenskega občestva v domovini in tujini. Slovenščina nam ni samo govorica, je košček nas samih, je del naše osebnosti. Z njo smo se počutili v domovini vrasle v svoj narod, z njo smo odšli v svet. Ona je tista najintimnejša vez, ki nam vedno in povsod daje živo zavest, da smo še vedno Slovenci.

Materina beseda, naj bo govorjena ali tiskana, spaja nas z narodom. Tiskana je še posebno pomembna. Govorjena se rada razblini v praznino, tiskana ostane pred očmi kot pribita. Spet in spet se lahko vračamo k njej. Seže delj kot govorjena, povezuje narod tesneje. Saj je že zelo star izrek: **Tisk je velesila v današnjem svetu.**

Slovenci izven domovine se delimo v "zamejske" in "izseljenske". Celovec, Trst, Gorica — tri kratka imena, ki zajamejo glavnino zamejskega slovenstva. Zahodna Evropa, obe Ameriki, Avstralija — nadaljnja tri imena, ki zajamejo glavnino izseljenega slovenstva. Ne z enim ne z drugim pa le še nismo vsega povedali. Tako je danes z narodom, ki mu gre prilastek "slovenski" izven domovine.

Kaj ga najbolj povezuje? Ni dvoma, da **prav lastni tisk**. Koliko ga ima? Marsikdo med nami se bo začudil, da ga je toliko. Preveč ga je, da bi

mogel posameznik vsega poznati. Samo periodičnega, ki izhaja po večkrat na teden ali po enkrat, pa vsak mesec ali po večkrat na leto, je nekako 60 primerov. Pa so še koledarji in zborniki, vsakoletna izdanja. Rednih ali priložnostni knjižnih izdanj tu niti ne omenjamo.

RAZSTAVA periodičnega svobodnega zamejskega in izseljenskega slovenskega tiska je gotovo eminentno kulturno podvzetje. Česar ne moreš imeti sam — celotne zbirke tega tiska — si lahko na razstavi vsaj ogledaš. Če nam ne bo uspelo, da bi pokazali do pičice vse, ogromna večina bo tam na ogled. Želja je, da se v vseh nas na novo dvigne prijazna zavest: Kulturni ljudje smo, tudi za narodnimi mejami in v tujini je naša tiskana beseda bogata!

Žal, v neki meri se tiskana slovenska beseda tudi izven domovine izrablja za propagando marksizma v raznih oblikah. Tudi naravnost v podporo komunističnega režima v zasužnjeni domovini. Iz razumljivih razlogov te vrste tisk, čeprav je povit v slovensko besedo, na naši razstavi nima mesta. Nanjo spada le tisk, ki korenini v pristno demokratičnih tleh in se ne da slepiti krilaticam "ljudskih demokracij".

Pridite v Paddington na naše oktobrsko romanje popoldne v nedeljo 30. oktobra in po opravi v cerkvi si oglejte razstavo v cerkveni dvorani. Ostane odprta do 9. zvečer.

LEP SPREJEM NADŠKOFA POGAČNIKA V AMERIKI

KRATKO OMEMBO V ZADNJI ŠTEVILKI, da je ljubljanski nadškof obiskal Ameriko, Baragov grob in več slovenskih naselbin širom po deželi, dopolnujemo z naslednjimi vrsticami.

Marquettski škof Noa, Baragov naslednik, je povabil nadškofa dr. Pogačnika tudi zato, da je bil navzočen na njegovi zlati maši. Stroške poto- vanja mu je plačal. Nadškof je v Ameriki pridigal tudi v angleščini, ki se je naučil pred leti v zaporu pod komunistično obosodbo.

Potoval je z letalom. Prva postaja je bila v Montrealu, največjem kanadskem mestu. Ker ima Montreal tudi močno slovensko naselbino, so ga že tam pozdravili številni rojaki in mu izročili šopek.

Naslednja postaja je bila Chicago, zaključek poleta. Od tam je bila prva pot v Lemont — ameriške Brezje. Nadškof je imel slovesno službo bo- žjo ob udeležbi mnogih stotin rojakov, ki so priro- mali za to priložnost od raznih strani. Z mnogimi se je osebno seznanil. Nato je potoval v Marquette in se nekaj dni pomudil v mestu in okolici za ško- fovo zlato mašo in napovedane Baragove sloves- nosti. Naslednje dni je razen obiskov pri raznih cerkvenih in svetnih dostojanstvenikih posvetil rojakom po naselbinah.

Srečal se je z njimi v Minnesoti na več krajih, potem v Californiji, zlasti v San Francisku, odko- der ga je pot vodila nazaj proti vzhodu. Najdalje se je ustavil v Clevelandu. Vse je bilo navdušeno

in vršile so se lepe slovesnosti. Na povabilo slo- venskega senatorja Lauscheta je skočil tudi v Wa- shington.

Za nedeljo 25. sept. je moral v Toronto, kjer ga je čakalo birmanje slovenskih otrok. O tem še nimamo poročila, ko nastajajo te vrstice, pa ni dvoma, da je bilo tudi tam vse zelo sijajno. Saj so prav v Torontu naši rojaki vsestransko orga- nizirani kot malo kje.

Nazadnje je nadškof pohitel še v Bridgeport na vzhodni obali v bližini New Yorka. Tam je stara naselbina s slovensko župnijo, ki so jo nekoč ustanovili prekmurski rojaki, po drugi svetovni vojni je pa sprejela še lepo število drugih Sloven- cev iz raznih krajev domovine.

Odlet nazaj v Ljubljano je bil določen za dan 5. oktobra. Ni dvoma, da je šlo vse po načrtu.

Vsa poročila, ki so nas dosegla do tega časa, se strinjajo v soglasnih izjavah, da je nadškof povsod napravil najboljši vtis, pa tudi sam dobil lepe vtise o svojih izseljenih rojakihi v Ameriki in Kanadi. Do- movina in tujina sta se ob njem zopet zblížali in se objeli. Režim tak ali tak — pride in gre — do- movina pa ostane domovina MATI!

Posebno razveseljivo je tudi to, da bo Bara- gova zadeva gotovo dobila po obisku nadškofa iz Ljubljane nov zagon. Še bolj ko doslej si bosta podajali roki v delu za Baragovo beatifikacijo — domovina in tujina!

Od tu sta poslala pozdrave po MISLIH vsem rojakom v Avstraliji Lucijan Mozetič in dr. Mikula

SOVJETSKI ATEISTI ODKRIVAJO

ZGODOVINSKEGA KRISTUSA

ZNANO JE, DA SE V SOVJETIJI NA VSO MOČ TRUDIJO odpraviti vsako nadnaravno vero. Posebno jim je seveda na poti krščanstvo, ki je na Ruskem na splošno vladalo dolga stoletja in je še danes vera mnogih milijonov v Sovjetiji. Za pobijanje krščanstva imajo ruski brezbožniki celo vrsto sredstev, zlasti pa vpregajo v delo tisk. Izdajajo mnogo propagandnih "poljudnih" člankov in brošur, poleg njih pa tudi "znanstveno" revijo NAUKA I RELIGIJA — znanost in vera.

Do najnovejšega časa je ves ta tisk imel zoper krščanstvo eno "veliko orožje", ki ga je vihtel z večjim ali manjšim uspehom: Kristus sploh ni nikoli živel, torej ni mogel ničesar ustanoviti, torej je krščanstvo gladko izmišljena reč, nič več in nič manj kot — mit, pravljica! Z dolgovezni dokazovanji, da Kristusa poštena zgodovina sploh ne pozna, so prepričevali sebe in bralce, da je krščanstvo nastalo brez Kristusa in mnogo pozneje, kot uči krščanstvo samo o sebi.

Na nemajhno začudenje sovjetske in svetovne javnosti se pa v letošnjih številkah revije NAUKA I RELIGIJA oglašajo priznani ruski zgodovinarji, vsaj nekateri od njih člani Akademije znanosti, s članki, ki dokazujejo zgodovinsko dejstvo Kristusovega življenja in dela. Njihova imena so: Sergej Skazkin, A. Každan in Nevgod. Drug za drugim pobijajo neznanstvenost dosedanje sovjetske borbe zoper krščanstvo, posebno ostro jo je obsodil Sergej Skazkin.

Každan brani zgodovinsko dejstvo Kristusovega življenja domala z istimi argumenti, kot jih uporabljajo krščanski, posebej katoliški, apologetiki. Posebno zanimiv se zdi eden, ki ga je vsekakor iznašel sam. Obrača se zoper tiste, ki pravijo: Če je Kristus res živel, zakaj pa rimska in grška posvetna literatura iz tistih časov skoraj nič ne piše o njem? Poznamo ga le iz evangelijskih, ki so pa spisani mnogo pozneje. Niti ne vemo, kdaj so nastali in kdo jih je spisal.

Nasproti temu argumentu piše Každan: To je čisto lahko pojasniti. Leta 911 je kievski knež Oleg s svojimi četami napadel Konstantinopol in ga grdo oplenil. To je gotovo pomenilo Bizantincem

vse več kot Rimljanom križanje nekega "zakotnega pridigarja" v Judeji. In vendar niti eden tedanjih bizantinskih pisateljev ni zapisal besede o napadu kneza Olega. Torej ni prav nič čudno, če rimski pisatelji niso skoraj nič pisali o Kristusu.

Druga zanimivost je ta:

Tisti, ki trdijo, da Kristus sploh ni živel, se sklicujejo med drugim na Engelsa, enega soustanoviteljev socializma, češ da je pisal: Krščanstvo ni nastalo v Judeji, ampak v Mali Aziji. Každan pa pravi: Engels ni tako pisal, tako so pisali tisti Rusi, ki Engelsa niso razumeli in so ga v ruščino napačno prevedli.

Každan zaključuje svoje sklepanje: Če krščanstvo ni padlo iz nebes (in jaz kot dober ateistični zgodovinar moram tako misel nujno zavrniti), je pač moralo imeti ustanovitelja. In prav lahko je, da so Jezusu dali njegovi učenci naslov Mesija, Kristus.

(Nehote pride tu človeku na misel, kaj bi Každan rekel na ta stavek: Če vesoljstvo ni padlo iz nebes, je moral biti nekdo, ki ga je ustvaril in poglaval v tek — ur.)

Drugi zgodovinar, ki piše o stvari v reviji NAUKA I RELIGIJA, Nevgod, se bavi zlasti z evangelijski. Raziskuje njihovo vsebino z raznih vidikov in zaključuje, da morajo biti pristna roba. Preden so bili spisani, se je nauk Kristusov širil od ust do ust, zakaj Kristusov govor je bil tako živ, da se je moral poslušalcem neizbrisno vtisniti v spomin . . .

Tako! Ali vse to pomeni, da sovjetski učenjaki zdaj vidijo v Kristusu kaj več kot zgolj zgodovinskega človeka?

To pa še davno ne! Nevgod je zapisal:

"Ko smo priznali zgodovinsko eksistenco Kristusovo, kam pojdemo od tu dalje?"

Motil bi se človek, če bi pričakoval, da bo Nevgod zaključil nekako tako, kot je rekel Peter: Kam naj gremo? Ti imaš besedo življenja . . .

Nasprotno! Nevgod zaključuje: Krščanstva ne bo spodkopalo tajeenje Kristusove eksistence. Spodkopalo in uničilo ga bo prav to, da zdaj vemo: Kristus je živel, bil je človek . . .

Bo že prišel nekdo, ki bo Nevgoda popravil, kakor je on svoje prednike . . .

OBNOVITE NAROČNINO !

KAJ POMENI MIHAJLO MIHAJLOV

(Posebno poročilo)

MIHAJLO MIHAJLOV, mladi profesor v Zadru, je po vsem vidiku začetnik dosisti solidne opozicije v Jugoslaviji. Prva opozicionalca sta bila pred leti znani Hebrang in Arsa Jovanovič, prava upornika. Računala sta na intervencijo Sovjetov in padec Tita, toda Rusija ni posegla vmes. Tito je ostal in oba upornika uničil. Enega je dal ustreliti na begu, drugega v ječi. Upor je bil zaduščen.

Pojavil se je Djilas. Ta je politični pesnik, ki na komunistično piščal še nekako najjavljiveje žvižga. Pa se je v vlogi opozicionalca obnašal kot "pastir na planinci visoki". Žvižgal je in žvižgal, kot se mu je zdelo, kakšna organizacija mu ni bila čisto nič mar. Kritike je metal okoli in nove misli, nič se pa ni pobrigal za zavarovanje in obrambo. Kardelj je kar s škornjem poteptal njegovo gredo in Tito je poskrbel, da Črnogorec ne more več vrtnariti.

Mihajlov in skupina okoli njega je solidnejša zadevščina. Preden so dali kaj v tisk in objavo, so bili mladi izobraženci po vsej Jugoslaviji zbrani skupaj in so vedeli, kaj hočejo. Hočejo parlamentarizem, tekmovanje za najboljši uspeh v državnem in vsem družbenim življenju. Edini so si v tem, kako delati. Trdno stojijo na zakonitih tleh. Za vsak svoj korak se sklicujejo na ustavo in zakone. Kolikor le morejo, si med prijatelji v komunističnih vrstah že vnaprej zagotovijo podporo, šele potem odpro usta in napravijo nov korak. Ne gredo dalje, dokler si prve stopinje od vseh strani ne utrdijo.

Silno spretno skrbje za podporo javnega mnenja v zunanjem svetu. V Ameriki na primer so dajali

na radiu, v filmu in televiziji vso Mihajlovo zadevo v javnost, kot bi bilo res nekaj velikega. Pa to zaenkrat še ni. Mihajlovci silno dobro vedo, da svoje borbe ne smejo mešati s kakšnimi narodnostnimi vprašanji. Mihajlov sam je kakor ustvarjen zoper nevarnost od te strani. Ni ne Srb, ne Hrvat, ne Slovenec, ne Makedonec. Je Rus — Jugoslovan. S tega vidika vsem privlačen.

Ves krog mladih ljudi okoli Mihajlova se tega zaveda in je v toliko res nekaj novega v državi. Pristaši Mihajlova se rekrutirajo iz mladine, ki išče . . . Ni ji še jasno, kaj želi najti. Komunizma ne mara, Titov režim odklanja, tipa za nečim boljšim in išče . . . Njiva za Mihajlovo setev je pripravljena in izorana. Mož rad poudarja, da materializem ne more biti filozofija življenja. Nič ne skriva, da je kristjan. Celo podčrtava to o sebi. Dosegel je, da celo med komunističnimi funkcionarji prevladuje mnenje, da je glede Boga, vere in Cerkve treba spremeniti dosedanje stališče. Množicam je vse to potrebno . . . V tem smislu je predavatelj partijec že spregovoril na primer tudi v Mariboru na konferenci partijskih funkcionarjev . . . Upamo, da vsega tega ne bo poparila kakšna slana, kot je poparila pred leti pódvige madžarskih puntarjev . . .

PRIPOMBA: Tako popolnoma privatno poročilo. Nekam drugačna muzika zveni iz poročila o zaupnem pismu slovenskih komunistov, ki ga iz Svobodne Slovenije v Argentini objavljamo na drugem mestu v pričujoči številki. — Ur.

STOTEMU LETU SE BLIŽA, PERESA NE ODLOŽI

To je koroški rojak, župnik Jurij Trunk, že dolgo v pokoju v San Franciscu, Calif. Vsak teden ima svojo kolono v "Amerikanskem Slovenecu". Piše na primer takole o Poljaki:

Kaj dviga množice? Tisoč let Kristus! To šviga med Poljaki. V Varšavi so bile proslave. Segal v območje politike. Tu (kardinal) Višinski, tam (komunist) Gomulka. Poročilo trdi, da je bilo okrog Višinskega 60,000 ljudi, okoli Gomulke manj ko polovica. Gomulka sedi pri obloženi mizi, Višinski pije vodo. Pa se zberejo množice okoli Višinskega, ne toliko okoli Gomulke. Odkod to?

Vitezi cenjeni, kam ste namenjeni,
kaj vam zažiga v obrazih pogum?

Tako bi se lahko s Koseskim vprašalo.

Ko zadonijo trombe pri Višinskem, slišijo množice: "Povsod Boga, On je naš Oče, povsod Boga, On je naš Kralj".

Pri Gomulku pa ni nič kaj takega, kvečjemu kak sod piva je.

Ni vse vsakdanji kruh,
človek je telo in duh.
Saj še gora in drevo
raste v zemljo in nebo. (Gradnik)

Z Višinskim je korakal tudi duh, Gomulka je bil pa — suh!

stari in mladi

DRO — v celovškem

Tedniku — Kronika

“Stara mama, oj ne šivaj . . .”

Gornja ruska narodna pesem prikazuje staro mamo ob šivanju rdečega sarafana (plašča) in ob njej mlado vnukinjo, ko pomiluje babico ter jo nagovarja, naj se ne muči več: “. . . pusti delo in počivaj, zlati čas je preč!” Materinsko-ljubeče se na ta odgovor ozira stara mati na mlado bitje in odvrne z globoko modrostjo: “. . . mlada si, a vedi, da mladost beži! — Prišla bodo leta, z njim’ veselja kraj, ko mladosti cveta več ne bo nazaj”. Pesem začenja in konča napev v globokem, otožnem molu. Kot taka je morda eden najlepših tovrstnih spomenikov starim materam.

Kaj je starost? Brutalno govorjeno, je starost polahno odmiranje, ko odpovedujejo čuti in se rahlja telesna odpornost. Srce, ta čudoviti motor telesnega življenja, začenja opozarjati z nemirnimi utripi na svojo dolgo dosedanjo službo. V vsaki starosti je nekaj bolezenskega, nekaj betežnega. Morda spremlja stara leta celo še trdo telesno trpljenje, morda težka invalidnost. Tako gledano, je starost še posebno bridka in neprijetna. To tembolj, če jo spremlja lastno in lastnih ljudi nerazumevanje in še trpka, nezaslužena samota starih.

Krščanstvo je uprav veličastno v svojem pogledu in vrednotenju starosti. V slovesnem predglasju maš za mrtvimi poje duhovnik o smrti, ki življenja ne uničuje, marveč ga presnovi za večnost. Če je vsa narava v vednem porajanju in umiranju minljivega telesnega življenja in je temu zakonu podvrženo tudi naše telo, ožarja krščansko starost misterij nadnarave, neminljive, večno mlade. Starajoči človek se bliža večno nespremenljivemu Bogu, svojemu Očetu, da po smrti ob Njem in v Njem zaživi večno mlado življenje.

Zato je tudi starost, živeta iz vere, velika in lepa življenjska doba. Človek se umika vsakodnevni skrbem in teži v poduhovljenje. Očetovsko dobra je zato njegova beseda mlajšim, umirjen in po izkušnjah in modrosti preudarjen njegov nasvet. Ob globoki duhovnosti postajajo stari ljudje po svojem izbistrenem pogledu preroški, pravi duhovniki življenja. Vsemu nebistvenemu, enodnevnemu se umejo umikati in vedno bolj živijo prvotnemu, bistvenemu življenjskemu cilju.

Spet postajajo kot nekoč dobri, naravni in preprosti kot nedolžni otroci.

Starost je torej lahko lepa kljub boleznim in samoti. V bližini nikdar se starajočega Očeta in prastarega in vedno mladega lastnega angela varuha so stari, o objemu vedno se presnavljajoče žive narave živijo. Tako izgubi staranje svoje bridko želo in tako stari živijo ob vnukih in mladih, ki bolj kot odrasli umejo ravnati s starimi, ker so še naravni, nepokvarjeni in po sebičnosti še neizkvarjeni. Živijo v mislih na prednike nazaj, ki so dovršili svojo dolžnost, in na potomce, morda še nerojene, ki bodo nadaljevali setev in žetev staršev. V še vedno živi ljubezni do najljubšega posla živijo in naj si je to kak kos nekdanjega poklicnega dela, knjiga ali melodija — za kar je sodobni človek skoval naziv “hobby”. Previdno presojuje pojave in svojstvenosti mladega življenja, ki imajo tudi svojo upravičenost in utemeljitev.

Tako usmerjena starost je vsebinsko polna in ima svoje veliko poslanstvo. Lažje je potem tudi mlajšim izpolnjevati ne vedno lahko zapoved: Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in ti bo dobro na zemlji!

Moderna socialna politika pomeni skrb za stare v obliki rent, pokojnin in drugih dajatev. Časi preužitkov in preužitkarjev so minili. Nikdar pa ne bo minila dolžnost starih in mladih, da ohranjajo duhovno vsebino in poslanstvo starosti.

TISKOVNA RAZSTAVA V PADDINGTONU

RAZSTAVA BO OSTALA ODPRTA do 9. zvečer. Nekateri si boste želeli poedine razstavljene predmete bolj natanko ogledati, ne le površno po naslovni strani. Drugim ne bo mogoče priti popoldne, prilika za ogled razstave bodo imeli zvečer.

Božji tipka

★ P. BERNARD NAS JE PRAV NA KRATKO obiskal v ponedeljek dne 19. septembra. Seveda si je ogledal kako naša gradbena dela napredujejo. Maševal je v kapelici Slomškovega doma. Naslednji dan sva odšla proti Južni Avstraliji, kjer smo za adelajdske Slovence napovedali sv. misijon.

Govori in večerne sv. maše so bile od četrтка do nedelje dne 25. septembra. O uspehu ne upam kaj napisati (Urednik je bil zraven, pa bi me ujel, če bi poročilo kaj olupšal za tisk . . .). Vsekakor je imel vsakdo priliko, da se duhovno obnovi. Obisk bi bil lahko res večji, a izseljenski duhovniki smo vajeni majhnih mer. Vsak, tudi najmanjši uspeh, nam je v veselje in nam kaže, da se le ne mučimo zastonj po zamejstvu za naše ljudi. Prilika je dana vsem, žal nam je za one, ki se prilike nočejo poslužiti. Star pregovor pravi, da "Bog nobenega za lase v nebesa ne vleče". Tudi mi jih ne moremo v cerkev, še manj pa v nebesa.

★ Še nekaj mi je ob tem razmišljanju prišlo nan misel: poznam ljudi, za katere vem, da doma niso delali v nedeljah in niso opuščali nedeljske sv. maše. Morda je k temu pripomogla dobra vzgoja verne kmečke družine, med delavstvom morda celo kljubovalnost pritisku režima. Danes v zamejstvu postajajo ali pa so že postali moderni pogani in nedelje brez maše so na tedenskem redu. Hlaskanje po zaslužku jih dela robote brez višjih misli, otopele za verske dolžnosti. Še malo slabe družbe, pa drugače pošten fant izgubi sleherni smisel življenja. Žalosten pojav med našim zamejskim življenjem, zlasti mladino, ki ima še vso bodočnost pred sabo. Kar ni uspelo v mnogih primerih oblastem doma, je uspelo zlahka tujini. Zapravili bodo večnost, pa tudi to življenje je zanje sami garanje, ki prinaša nezadovoljstvo, sreče in božjega blagoslova pa ne.

★ Pa naj pridejo nan vrsto krsti: Dne 10. septembra so bile pri Mariji Pomagaj v Kew krščene tri punčke: **Jadranka** je hčerka Franca Topleka in Zofije r. Hlapčič (North Carlton), **Majda** je

prirastek družinice Jožefa Kodila in Jožefine r. Marinič (St. Albans), **Tanja Andreja** pa je novi član družine Metota Šešelja in Marije r. Nikpolj (Richmond). — Dne 18. septembra smo ravnostam krstili **Sandro**, hčerko Ivana Iskra in Pavle r. Iskra (East Keilor), pri Sv. Moniki v Footscrayu pa je ta dan občila krstna voda **Antona Slavka**, sinka Franca Zadela in Irme r. Balič (North Altona). — Dne 25. septembra je bil krst v Adelaidi: **Slavico** je dobila družina Antona Ivančiča in Hedvike r. Smodiš, Woodville South.

Iskrene čestitke vsem družinam, malčkom pa vse dobro za življenje!

★ Med porokami v Južni Avstraliji še nisem omenil junijske poroke v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh: **Erminij Pavlič**, bivši fant Baragovega doma, je rekel svoj "hočem" **Heidemarie Margot Melnichok**. Erminijev rojstni kraj so Rosoči, nevesta je bila rojena v Nemčiji. — Dne 25. septembra sta pred isti oltar stropila **Rudolf Krajnc** in **Anna Wujda**. Nevesta je ukrajinskega rodu in rojena v Nemčiji, ženin je doma iz Paradiža, župnija Sv. Barbara v Halozah. — V Melbourneu smo imeli poroko dne 17. septembra pri Sv. Ambrožu v Brunswicku: **Pavel Mihelj** (doma iz Branika) je dobil za življenjsko družico **Angelo Marijo de Nittis**, doma iz Manfredonije, Italija. — Dne 1. oktobra pa je bila slovenska poroka v Glenroyu, kjer je **Anton Cvetko** rekel "hočem" **Veri Erjavec**. Tone je iz Polenškaka pri Ptuj, nevesta je bila rojena in krščena pri Sv. Johannu v Pongaški dolini v Avstriji. Zdi se mi, da je bilo včeraj, ko je Cvetkova družina prišla iz Bonegille in je Tonček še kratkohačil, ali pa ko je Verica med šentalbanskimi deklicami pela ob mojem prihodu v Melbourne. Kako teko leta . . .

Obilo božjega blagoslova vsem novim zakonskim parom!

★ O otroški predstavi "Pavelčkova piščalka" sem že zadnjič poročal in nanjo vabil. Otroci Slomškove šole bodo nastopili tretjo nedeljo v

oktobru (16. okt.) po popoldanski sv. maši. Če Misli pridejo med naše brave pravočasno, naj bo tudi to vabilo.

★ Zopet se bliža prva nedelja v novembru in naš obisk pokopališča. Se bomo kar držali našega vsakoletnega sporeda: po sv. maši odidemo na pokopališče, od tam pa v Sunbury na procesijo. Želel bi, da nobena narodna noša ne ostane doma.

Kdor nima za ta dan svojega prevoznega sredstva, naj mi pravočasno javi. Naročil bom avtobus (ali več, če treba), pa bi rad čim prej vedel število potnikov.

To leto se bomo zbrali na skupnih grobovih samo pred granitnim križem, saj nam je bil, kakor sem že poročal, bronasti kip Slovenke ukraden. Nisem še imel prilike urediti z livarno, da dobimo novega. Upam, da bomo na pokopališču kaj nabrali v ta namen in bo za drugo leto nov kip na mestu starega.

Sestri Hilariji se zahvaljujem za črni pluviale, ki ga bom pri letošnjih obredih na grobovih prvič nosil. V teh tednih ga je sešila, ko je videla, da je stari že ves oguljen in pretežak za lepo vreme.

★ Vsota darov za našo cerkvico je \$ 18,654-54. Les je iz dvorane in stena pod stopniščem je zrastle za meter in pol. Lahko pa bi napravili mnogo več, če bi bilo več delavcev. Težko mi je znova in znova prositi. — Pridni pa so bili varilci, ki zdaj pripravljajo ogrodje za streho. K imenom, ki sem jih zadnjič omenjal, moram danes pripisati Hinka Bendrača, pomagali so z rezanjem in vrtanjem lukenj Ferdo Toplak in Ivan Mihelj. Vseh sproti ni mogoče omenjati. Alojz Markič vodi imenik delavcev da bo tako Spominska knjiga ob otvoritvi cerkve kar mogoče popolna.

Tako upam, da bo ogrodje za streho kmalu pokonci, če nam dež ne bo preveč nagajal. Žal mi je, da stoji delo v dvorani, kjer nam dež ne more več do živenga. Čiščenje sten čaka pridnih rok, enako izravnava tal in cementiranje . . .

★ Na praznik sv. nadangela Mihaela, ustanovni dan kongregacije naših sester, smo imeli v kapelici Slomškovega doma enourno čiščenje z blagoslovom. Tokrat sem prvič uporabil novo monštranco, za katero so zbrali dobrotniki sester. Večina ni hotela objave imena: naj Gospod sam ve za njihovo dobro sree! Monštranca je stala nekaj nad 120 dolarjev. Bog povrni vsem plemenitim darovavcem. Prisrčna zahvala tudi v imenu sestar.

★ Ob zadnjem obisku Adelaide sem zvedel, da je dne 12. avgusta umrl Tomaž Maglica. Dolgo časa je bil prikovan na bolniško posteljo in ga je zdaj Gospod rešil trpljenja. Pokojnik je bil rojen dne 1. maja 1887. v Golcu. Pred skoraj 40 leti se je tam poročil z Rozo Ivančič. Dne 6. avgusta 1955 sta dospela na ladji "Neptunia" skupaj v Avstralijo k sinu, ki živi v Norwoodu.

Pokojnega Tomaža sem v bolnišnici v teh dveh letih večkrat obiskal. Preizkušen v trpljenju zdaj uživa božje plačilo. Pogreb se je vršil 15. avgusta, za pokoj njegove duše smo opravili slovensko mašo ob mojem obisku. Naj počiva v miru božjem!

★ Na praznik sv. Frančiška 4. oktobra smo se tudi mi pridružili katoličanom, ki so ta dan po vsem svetu molili za svetovni mir, kakor je prosil sv. oče. V kapelici Marije Pomagaj v Baragovem domu smo imeli večerno mašo z blagoslovom in rožnovensko pobožnostjo. Mislim, da miru ne znamo ceniti, ker nam predobro gre. Pozabljamo na tisoče in tisoče, ki umirajo dnevno za posledicami vojnih grozot v lakoti, po taboriščih in ječah . . . Vsaj z molitvijo skušajmo pomagati svetu do miru in pravičnih rešitev med narodi!

Rožnovensko pobožnost v kapelici imamo v oktobru vsako sredo ob pol osmih. Imeli jo bomo tudi na nedeljo Kristusa Kralja (dne 30. oktobra) zvečer, združeno z večerno sveto mašo ob pol osmih.

Večerno sv. mašo ob isti uri bomo imeli v kapelici tudi v torek 1. novembra, saj so **Vsi sveti zapovedan praznik**. Obenem bomo zmolili rožni venec za verne duše v vicah.

LJUBEZEN

I. Burnik

*Prav lahko je potkal mi na glavo
in z lučjo v sanjah tiho šepetal —
Moj Bog, moj Bog, sem krikoma obstal —
Telo imel je čez in čez krvavo.*

*Mi z daljnogledom je pokazal vso milino,
ko zvičaj sem se v grehu sredi ruševin.
Ponudil mi je Kruh in dajal Vino. . .
Nad mano je pretakal solze božji Sin.*

TISTI KUPČEK...

Vanda Sperne, VIC.

NERVOZNO JE NAPRAVLJALA SENDVIČE.

On je mirno in počasi nosil v avto vse potrebno. Otroci so vreščali in si nadevali kopalne obleke. Niso mogli dočakati odhoda na morje. Sicer bodo uživali morje le en dan, pa že to je nekaj velikega zanje. Vprašanja in poizvedovanja so se kar vsipala iz njih, da bi najboljši strokovnjak ne mogel na vse odgovoriti. Kaj šele on in ona.

Končno so se stlačili v avto in on je pognal. Kazalo je, da bo soparen dan. Otroški živčav se ni nič unesel, nova vprašanja so deževala naprej in naprej. On se ni naveličal, veselo je odgovarjal na vse, po malem je skušal tudi njo zaplesti v pogovor. Od nje ni bilo pravega odziva. Nekam prisiljene in odsekane so bile njene besede. On je to dobro opazil. Čudil se je, kaj se ji je moglo zgoditi, saj navadno je bila tudi ona vsa vzhičena ob podobnih prilikah.

Tudi sama je čutila, da je danes nekaj narobe z njo. Le kaj bi bilo? Sama sebi je vedela dati odgovor. Z eno besedo: naveličana je vsega. To neprestano garanje in enakomerno pusto delo dan za dnem! Zjutraj vstaneš na vse zgodaj, napraviš zajtrk, pripraviš malico za moža, ki jo bo vzel s seboj, pa zagomazi okoli tebe otročad, ki se pripravlja za šolo. Pomagaj tu, popravi ono, poskrbi za tretje. Isto in spet isto!

Končno se za zadnjim zapro vrata, ostaneš sama, dela zato nič manj. Pomivaš posodo, pospraviš in urediš sobe, šivaš, pereš, spet kuhaš. Isto in spet isto od konca do kraja. Pa naj človek ne bo naveličan!

Dospeli so na plažo. Komaj so otroci zagledali morje, so poskakali iz avta in že je voda opluskala njihovo nežno kožo. On je poiskal primerno mesto in razprostrl mogočen sončnik. Ona se je lenobno zleknila v njegovo senco.

"Pojdeva za njimi", je priganjal on in pokazal na otroke.

"Ne prav takoj, pridem malo pozneje."

Dobro je čutil, da se še vedno ni našla, pa ni prigovarjal. Sam je stopil k vodi in se pridružil otrokom.

Ona je je znova zabrodila v trnje svojega enoličnega življenja. Vidiš, vsega tega ni bilo, dokler si bila dekle, sama svoja gospodarica. Zdaj

pa imaš. . . Pojavila se je druga misel. Saj je že deset let, da imam tako življenje, le zakaj ravno danes tako močno čutim to dolgočasnost? Ne spominjam se, da bi kdaj poprej tako leglo name. No, saj ravno to je — v desetih letih se je pač moralo nabrati toliko tega, da te hoče streti.

Oči so ji obstale na ženski, ki je počasi stopala od obale in se bolj in bolj približevala. Že od daleč se ji je zazdela znana. Spominjala jo je na sodelavko v nekem podjetju. Napravljala je vtis ženske, ki ima za seboj nekaj nad 30 let — prav lahko, da je res ona. Tedaj so pa že tudi oči one obstale na njej in usta so se ji zakročila na smehljaj. Spoznali sta se.

"Kaj pa ti delaš tu? Tako sama. Kako se ti pa godi, odkar se nisva videli?"

"Nisem tako sama, kot misliš. Oni so tam pri vodi, jaz se pa še obotavljam."

"Oni? Hočeš reči, da si poročena in imaš družino?"

"Uganila si. Že deset let sem poročena, tri otroke imam. Kako pa s teboj?"

Preslišala je zadnje vprašanje. Misel ji je obtičala pri novici, da je ona poročena in ima družino.

"Kje pa so tvoji otroci? Ali mi jih lahko pokažeš, čeprav je vse polno ljudi tam okoli?"

Ozrla sta se proti morju. On in otroci so se tiščali tesno skupaj in ogledovali školjko, ki se je pojavila iz vode.

"Tisti kupček tam", je rekla in z roko pokazala.

Ona se je obrnila v tisto smer in ni takoj umaknila pogleda. Oči so se ji orosile. Zamišljeno je rekla:

"Lahko si srečna in Bogu hvaležna, da te je obdaroval s tako lepo družino. Imaš zavest, kam spadaš. Jaz sem zgrešila tako srečo. Po svoji krivdi. Nisem hotela vzeti nase skrbi in dela, ki ga ženskam nalaga zakon, odklonila sem ponujano roko. Zdaj pa. . ."

Ni končala stavka. Ponudila ji je roko in že stopila na prejšnjo pot.

"Počakaj, kam se ti mudi? Predstavim te možu in otrokom."

"Danes ne, morda drugič kdaj, ko se bom bolje počutila."

Segla je po svinčnik in kos papirja. Napisala je.

"Tu imaš mojo telefonsko številko, pokliči me včasih, mi bo zelo ljubo. Ti ne veš, kako pusto mi je včasih, ko sem tako sama."

Že je odšla naprej in pogovor se je pretrgal. Oni pod sončnikom je prišel na misel odgovor:

PAPEŽEVE BESEDE

O IVANU CANKARJU

Skoraj istočano z mnenjem Janeza Pristova, ki ga najdete na drugem mestu v pričujoči številki, je prišlo mnenje, ki ga ima o Cankarju Papež. Ne Pavel VI, ampak Franc Papež, priznan slovenski pesnik — moderen. Napisal je svoje besede o Cankarju v GLASU Slov. Kulturne Akcije v Argentini kot uvod v svoje predavanje, ki je bilo napovedano za dan 3. espt. pod naslovom: PODOBA O ČLOVEKU PRI IVANU CANKARJU. Papež ne bo prikimal mnenju Pristova, toda zato nima Janez nič manj pravice, da pove, kakor misli. — Ur.

CANKAR JE ZANIMIV, KER JE V NJEGOVEM delu začetih in nakopičenih toliko problemov o človeku, o njegovi osebni vrednosti, o svobodi, trpljenju, hrepenenju, idealizmu. Vendar, kdo bi mogel Cankarja tako ljubiti, kot Prešerna ali Murna ali Ketteja, Preglja in Finžgarja? Ob njem je mogoče piti polnost novega izraza slovenske besede, vendar je Cankar močno vino, ki prehitro upijani. Bolj ga spoštujem in bolj občudujem, kot pa mi ga je mogoče "uživati".

Po drugi strani pa je Cankar eden najglobljih naših literatov "mislecev" — iz njega more zajemati vsakdo. Ob njem se je mogoče bolj zamisliti o tem, kaj je človek, kaj ljubezen, kot pa nad razglabljanji kateregakoli filozofa ali teologa.

Vsekakor je treba Cankarja spoznavati. On je uvod v slovensko moderno. Brez njega ni mogoče priti do Kosovela, ne do Balantiča — pa

tudi lahko rečemo, da ne do Kafke, ali Camusa ali, vzemimo, Freuda.

Kakšno podobo mladostne romantične zagnanosti nudi Erotika! Kakšno podobo domovine in slovenske stvarnosti napr. roman Na klancu ali drami Za narodov blagor, Kralj na Betajnovi! In kakšno hrepenenje je v Lepi Vidi ali v Potepuhu Marku! Cankar je del nas — ne tisti del, ki je harmonično umirjen, ampak del dionizičnega hrepenenja, trpljenja in upornosti neresnici. Pri Cankarju se naučim gledati človeka v človeku. Po njem se učim zaničevati omaloževanje človeka.

Študija, ki bo podana na prihodnjem večeru, je samo osvežitev spomina na našega velikana moderne ob pravkar minuli devetdesetletnici njegovega rojstva.

V Ameriki, kamor so odhajali Cankarjevi ljudje, ker zanje doma ni bilo kruha, ali ker so si želeli prijaznejšega sonca ali brezkončne svobode, ne smemo pozabiti na Kurenta, ki je naš slovenski boter veselja in bridkosti, boter sladkega spomina.

Cankarjev človek je danes bolj aktualen kot kdajkoli.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

§ 3: Matija Okorn;

§ 2: Karl Zrim, Ivan Horvat, Jože Lenarčič, Ivana Hudoklin, Tomaž Možina, Danila Slavez, Peter Rant, Mario Jenko, Anton Ivančič, Anton Gustinčič, Ana Šlander, Majda Krevatin, Alojz Sevnik;

§ 1: Franc Sabadin, Ivanka Batagelj, Rudi Mežnar, Zofka Jurejszczuk, Anita Sarazin.

ZA P. PODERŽAJA: Franc Šveb \$ 40, prijatelji v Kanadi \$ 30, Jože Šterbenc \$ 10, Jože Grilj \$ 6, Mirko Cuderman \$ 6, Gracijan Pirc \$ 2, Rudi Mežnar \$ 1.

ZA SLOMSKOV SKLAD: Alojz Macedoni \$ 2, Gizela Šarkan \$ 2, H. Muster \$ 1.50.

ZA CERKEV V HRENOVICAH: Julija Mrčun \$ 20. — Tako je ta zbirka narasla na \$ 46. Pritisnite še drugi, da bo kmalu dosežen — **stotaček!**

ZA SLOVENICUM V RIMU: Neimenovan \$50, P.B.A. \$ 46, Tomaž Možina \$ 4.

Vsota je narasla na \$ 706. Prosimo nadaljnjih darov, čeprav v manjših vsotah, da kmalu pridemo na \$ 1000!

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog obilno povrni!

"Tisti kupček. . ."

Nasmehnila se je sama sebi in kupčku tam ob vodi. Ni mogla več ostati sama. Dvignila se je in kar stekla do njih. Vse drugače se je počutila. Otroci je niti opazili niso, tako so bili zagledani v zanimivosti na obali. Opazil jo je on in tudi takoj videl, da je minilo, kar jo je še malo poprej tiščalo. Samo z očmi jo je vprašal.

"Tisti kupček", je rekla in z glavo pokazala na otroke.

Morda ni takoj razumel. Dovolj mu je bilo, da se je sebi in njemu skoraj nagajivo nasmehnila.

Izpod Triglava

DR. ANTON MELIK je umrl v Ljubljani star 77 let. Bil je tajnik Akademije znanosti in umetnosti, na univerzi pa profesor geografije. Slovenska Matica je v novjšem času izdala več zvezkov Melikovega geografskega opisa naše domovine pod kratkim imenom SLOVENIJA. V knjigah je tudi veliko slik iz raznih slovenskih krajev od Čedad do Murske Sobote.

STUPICA V BENEŠKI SLOVENIJI je prvi večji kraj na laški strani, če greš tja od Kobarida. Pri štipici je urejen mednarodni prehod med sedanjima državama. Promet postaja silno živahen, saj poročajo, da kak mesec prestopa tam mejo do 100.000 ljudi sem ali tja. Tudi med Čedadom in Tolminom je meddržavni promet vedno živahnejši.

V LJUBLJANI JE NEKI JAVORŠEK izdal knjigo z naslovom: "Vodnik po Ljubljani 1965". Bralca vodi tudi okoli Ljubljančanov in pove o njih bridke reči, pa tudi o samem režimu. Beremo na primer: Za knjigo nihče nima več časa. Knjiga je bila nekdanj oslovenstva. In danes? Danes gledajo ljudje pred hišo svoje avtomobile, jih s krpami drgnejo, da bi se svetili kakor konji, ki so jih nekdanj prepeljavali na veselice. Tistih hlapcev, ki danes pripravljajo moderne konje na pohod, je veliko več kot nekdanjih konjskih hlapcev, in ti se od nekdanjih zlasti ne razločujejo po duhovnem obzorju.

VLADIMIR KADUNC je bil član centralnega komiteja slov. komunistične stranke in dolgoletni predstojnik republiškega sekretariata za notranje zadeve. To se pravi, da je bila UDBA v njegovih rokah. Ko je padel Rankovič, je Kadunc napravil samomor in s tem povzročil nič koliko govoric in ugibanj. V Gorici vedo povedati, da je bil Kadunc tisti, ki je leta 1942 ustrelil bana Natlačena. V Gorici to lahko tudi zapišejo, v Ljubljani — zaenkrat — še ne smejo.

"RIBNČAN URBAN" je v tisku doma še vedno priljubljen in marsikatero pove v svojem jeziku. Piše na primer, da so nekdanj hodili Ribničani v svet s trebuhom za kruhom, zdaj pa hodijo "v Auslendarijo s trajbuham za auspuham". Auspuh je — avto! Je toliko Ribničanov v Nemčiji, da doma skoraj niso mogli izvoliti župana in je malo manjkalo, da jih ni Kočevje prevzelo. Avtov pa da

je v Ribnici toliko, da je prostor okoli cerkve premajhen za parkiranje, cerkev pa prevelika, ko je pol Ribnice v Nemčiji.

"OČA S KRANA" V KRANJU na Gorenjskem pač ne ve nič o našem Lojzu Črmlju, zato si upa poslati v tisk tako-le slovenščino: "Včeraj sm vidu ta prv hec zavolj ta novga dinarja. U hotel Evropa je prmoštacov po štengah en južn bratec, k hod h nam predajat purrmene pa odojke, z dvema kufrem h kas: Da platim sobu. — Izvolte, je djav receptor al koko se mu že prav, 38 dinara! — Majke mi, pa to je zaista jeftino. — Pa ves ves našteje 38 dinarjev. — Izvinite, družo, mislio sam novih, ne starih. Starih je 3800. — De b vi ta ksiht vidl!" — Pa še eno naj pove Oča s Krana: "To b prov iz srca želu, de b res že enkrat začel toko gospodart, de b pršu naš gospodarstu na zeleno vejo. Mejdu nazaj, sej je bva dvejet let ja dost dovga šola!"

V DRAGI PRI BAZOVICI so imeli prve dni septembra sestanek slovenski izobraženci. Zborovali so tri dni. Prišlo jih je 150. Predsedoval je prof. Jože Peterlin iz Trsta. Udeleženci so prišli iz vse Evrope. Predavali so dr. Kacin z Gorice, dr. Poštovan iz Trsta, dr. Inzko iz Koroške, dr. Lokar iz Trsta, in več drugih. Dve predavanji je imel tudi dr. Janžekovič iz Ljubljane: Znanost in svetovni nazor ter Smisel življenja. Prihodnje leti mislijo imeti enak sestanek na Koroškem. Baj mislijo letošnja predavanja izdati v knjigi.

NEKI ZEMLJEVID furlansko-beneške pokrajine, ki je izšel v Vidmu-Udinah, ima mejo med Italijo in Jugoslavijo začrtano kot — začasno... Pač pa je meja med Italijo in Avstrijo označena kot stalna. Kolikor je na zemljevidu ozemlja Slovenije v Jugoslaviji, so vsa imena krajev in gora laška! Hm! Na slovenski turistični avtokarti je pa že Gorica samo — GOROZIA. Kolikor so Lahi preveč objestni, toliko so Slovenci — prekrotki.

AVTOMOBILOV JE V SLOVENIJI že toliko, da pride po eden na 7 ljudi. Vendar pravijo, da se kar skrijejo domači avtomobili med tujimi, ki jih baje pride s turisti čez mejo na milijone...

V DOMŽALAH MED LJUBLJANO in Kamnikom imajo cerkveni pevski zbor, ki šteje 65 članov in članic. Vodi ga domači župnik dr. Matija Tomc, ki je eden najbolj veljavnih slovenskih skladateljev. Zbor je poleti napravil izlet na Koroško in se ustavil na več krajih, posebno v šmihelu. Tam je pel pri službi božji in nato pri obedu. Poleg dru-

Misli, October, 1966

gih pesmi je zapel tudi najnovejšo Tomčevo skladbo, kantato, ki opeva božja pota: Brezje, Sveto goro, Višarje, Ptujsko goro in Gospo Sveto. To skladbo je sicer naštudiral že doma, javno jo je pa zapel prvič na Koroškem. Na to so bili koroški Slovenci zelo ponosni.

NEDELJSKI TEDNIK v Ljubljani je pisal, da sta šla dva njegova poročevalca v neko hribovsko vas pogledat, kako napreduje gori socialistični duh v izobrazbe. Srečala sta vaškega fanta in ga vprašala, če imajo v Združenem domu kake prireditve. Fant jima je rekel: Imeli smo pevski zbor, pa smo morali peti take neumne pesmi, da ne gremo več.

Rajši smo šli k cerkvenemu pevskeму zboru, tam pojemo same lepe pesmi. — Poročevalca sta šla kar naprej.

LETALIŠČE PRI BRNIKI se neprestano zboljšuje in okolica izpopolnjuje. To slovensko podjetje je letos investiralo 300 milijonov starih dinarjev v dopolnjevanje letališča. Na Krvavcu gradijo veliko smučarsko vlečnico iz Tihe doline na vrh Njivic z zmogljivostjo tisoč oseb na uro. Skušajo dvigniti zimski šport in tako pospešiti turizem. Gre jim tudi za to, da bi svoje uslužbenice, ki na letališču pozimi nimajo veliko dela, zaposlili na Krvavcu in jim preskrbeli zaslužek.

KOMUNISTI V SLOVENIJI SE ČUTIJO OSMEŠENE

ZVEZA KOMUNISTOV SLOVENIJE JE IZDALA tajno okrožnico. Naš poročevalec iz Slovenije jo je videl, ni je pa utegnil prepisati. Njeno vsebino si je zapomnil ter je naslednja:

Okrožnica je posvečena cerkvenim oz. verskim vprašanjem v Sloveniji.

V prvem delu podaja statistični pregled s podrobnimi številkami o moči katoliške Cerkve v Sloveniji ter ugotavlja, da je Cerkev po koncilu ogromno pridobila. Poleg koncila je še en činitelj vplival na razmah Cerkve, in sicer podpis protokola med Vatikanom in Jugoslavijo. Duhovščina in tudi drugi ljudje so dvignili glave, nastopajo samozavestneje in izrabljajo določila protokola v svoj prd. Tako stoji v okrožnici.

Mnogi partiji so ob podpisu pogodbe pokazali svojo nezrelost. Nekateri so celo vrnili članske izkaznice iz protesta zoper podpis, drugi pa so poslali protestna pisma, češ, kako je mogoče, da sklepamo pogodbe z Vatikanom, ki je naš najhujši sovražnik. Sedaj smo, tako pravijo pisma, **v očeh ljudi osmešeni, kajti priznali smo ustanovo, proti kateri smo se od začetka revolucije do danes borili z vsem sredstvi.**

Okrožnica se hujuje nad to komunistično nezrelostjo in pravi, da bi vsak komunist moral vedeti, da ni partija prav v ničemer spremenila svojega gledanja na vero in zlasti ne na katoliško Cerkev, ki je najostrejša naprotnica komunizma. Če je jugoslovanska vlada kljub temu podpisala protokol, ga je podpisala iz taktičnih razlogov, t.j. iz razlogov, ki so v korist partije in države. Vodstvo partije je spoznalo, da je podpis protokola potreben in to bi moral pravi komunist razumeti brez posebnih pojasnil.

V drugem delu okrožnice pa so tajna navodila za poostreno protiversko borbo. Komunisti morajo iti v boj proti verski ideji z boljšo idejo dialektičnega materializma. V vseh organizacijah mora biti o tem obvezen pouk. Na drugi strani pa je potrebna direktna akcija: **nadzorstvo nad duhovščino in nad klerikalnimi intelektualci**; preprečevati prinašanje in razširjanje publikacij iz inozemstva; strogo izvajati določila o verouku; preprečevati duhovniški vpliv na mladino itd.

Vsemu tisku se naroča, da znova piše o belogardističnih in domobranskih zločinih in o sodelovanju duhovščine pri teh zločinih. Potrebno je o tem govoriti tudi na zborovanjih, zlasti mladinskih.

To so glavna določila okrožnice, ki so jih že začeli izvajati. Znak za napad na Cerkev je dal Josip Vidmar, soustanovitelj in predsednik OF, z umazanim člankom v ljubljanskem dnevniku "Delo", kjer je klatil take bedastoče, da so se resnejši komunisti kar spogledovali. — V smislu gornje okrožnice je tudi ponavljanje izmišljenih zgodb iz Sv. Urha, kjer so pred leti pred večjo množico ljudi prav teatralično iskali kosti po domobrancih pobitih partizanov, pa so se zelo blamirali. — Tudi ostali listi (Študentovska tribuna, Nedelj. dnevnik, Pavliha, Tovariš) so naperili svoje topove zoper Cerkev in duhovščino. Verjetno se bo ta gonja v prihodnjih mesecih še stopnjevala. **Komunisti so se verskega prepورا na Slovenskem zelo ustrašili.** Skoraj nevidni sovražnik jim podira stavbo, ki so jo s težavo gradili dvajset let. Odstotek resničnih, pravovernih komunistov je manjši, kot je bil pred drugo svetovno vojno.

("Svobodna Slovenija")

BRATEC IN SESTRICA

Ivan Trinko — Zamejski

Ivan Trinko, veliki buditelj beneških Slovencev, je bil učenjak, bogoslovec, umetnik, pesnik, slikar, glasbenik — vse. Kljub temu je znal biti tudi "otroški" in je leta 1929 izdal v Gorici mladinsko knjigo pod naslovom

NAŠI PAGLAVCI. Ker je ta mesec prava stoletnica beneškega plebiscita, prinašamo iz omenjene knjige ljubko otroško črtico. — Ur.

BILA STA BRATEC IN SESTRICA, zdrava kakor riba in čvrsta, da ju je bilo veselje gledati. Deček ni imel še štirih let, deklica pa nekaj čez pet. Bila sta nekaka posebnost med otroškim drobižem. Lepa, nedolžna obrazka, črne, velike, umne oči, prirojena živahnost in že zgodaj se javljajoča nadarjenost. Vse to ju je vsakemu na prvi mah prikupilo.

Imela sta se čudovito rada; drug brez drugega nista mogla ostati. Najvzornejša ljubezen je vladala med njima: igrache, slaščice, sadje, vse sta imela in uživala skupno. Če je paglavček jokal (kar se je zgodilo le redko), je takoj pritegnila še deklica; če se je sestra zasmejala, je takoj tudi bratec udaril v smeh.

Kar je bilo še bolj čudno, druge družbe nista marala. Niti pogledala jih nista, kamoli se pridružila vaškim otrokom, ko so se shajali na vasi in kričali, tekali, veselili se in topli, si lase pulili in jokali. Vedno le doma in v obližju, vedno sama, a vendar vedno vesela in živa.

Zvečer pa, ko so bili domači zbrani v topli izbi, sta razgrajala in uganjala otročje burke. Seveda, na teh zabavnih večerih je bila zadnja točka na vzporedju vedno le zaspanec.

Čez dan se jima ni ljubilo razsajati; zatekla sta se rajši na kak priljubljen prostor, vzela v roke igrache in se mirno pogovarjala in važno igrala življenje velikih. Posnemala sta vse, kar sta opazila pri njih. Kazala sta bistro glavico, osobito malček, in za svoja leta sta bila čudovito razvita.

Nekaterikrat bi ju zapazil do smešnosti resna, s temnim pogledom in nagubanim čelom. Takrat sta imela v glavi kaj zelo važnega. Igrala sta se na primer gospodarja in gospodinjo. Če si poslušal, ne da bi te videla, si slišal približno take pogovore:

"Veš ti", je rekla zdihuje deklica,, "da sem

v velikih skrbih radi punice. Vsa peče in goti v lice. Sirotče, kako je bolno!"

In negovala je svojo nerodno punico, napravljeno iz cunj.

"Bolna je, praviš? Skuhaj ji kave," je svetoval mali.

"Neče je; morda jo trebušček boli."

"Ali joče?"

"Ne, ne joče."

"Torej ni bolna. Stepsti jo je treba. Vidiš jo, sitnost razvajeno!"

"Ne, ubožica, tepel je pa ne boš, ne!"

"Daj, da jo pogledam."

"Zdaj ne; tiho bodi, ker spi."

"No, bom spal tudi jaz. Sedaj bo noč, hočeš?"

"Da; in lunica tudi pride."

"Tista zlata?"

"Da; in polno lučic gori, visoko, visoko."

"Kdo jih prižge?"

"Bog."

"Bog."

"Je, li, da ima Bog rad majhne otroke?"

"Gotovo, če ubogajo mamico."

"Pa ti nisi ubogala; tebe nima rad."

"Toda jaz sem velika."

"Jaz bom tudi velik. Kdaj bom velik, ?"

"Jutri boš velik."

"Jutri bom velik? Kako bo to: velik?"

"Tako; velik boš. Pojdi, zdaj greva delat na polje."

"Žito bova sejala, ne-li?"

"Da; in kopala bova zemljo."

"In travo kosila."

"Veš, ti; delavec bo treba. A stroški so, stroški. Bog pomagaj! In letina kaže slabo. Kako plačamo davke?"

"Da; kako plačamo mačke?"

"Kaj? Ne mačke! Davke, sem rekla."

"Mačke, mačke, mjaav. . ."

"Ne mačke! Vidiš ga. . ."

"Mačke, mačke, mačkEEEE!" je gromko zaklical deček in se zasmeljal ter tekal proč kot majhna srnica.

In tako sta se pol resno pol šaljivo pogovarjala; a sprla se nista nikoli; vedno sta si bila dobra.

Otroci radi jokajo za vsako melenkost; čestokrat iz golega dolgočasje, ker ne vedo kaj drugega početi. Naša drobna znanca pa sta le redkokdaj jokala; posebno dečka ni bilo slišati tako zlahka.

Nekdaj sta se zabavala na senožeti nedaleč od doma. Deklica je brala cvetice in zraven pela, kar ji je bilo posebno ljubo; malček pa se je trudil z neko korenino, katero je hotel izruvat, pa

ni mogel. Upiral se je in upiral. Pulil je in pulil, pa mu le ni šlo. Kri se mu je prikazovala v mladi pesti. A nič ni delo, le srčno naprej!

Dolgo časa se je brez uspeha trudil; a čimbolj je držala korenina, tembolj trmasto jo je deček vlekel. Jel je naposled kričati in jaditi se.

"Da bi te. . . čakaj ti. . . grdina, uh! . . . ih . . . ii!"

H koncu mu je šlo na jok od samega srda, ker ni mogel zmagati.

"Kaj ti je?" ga je vprašala deklica.

"Neče, vidiš, neče, Glej, neče, vidiš, uh, ih!"

"Čakaj, ti bom pomagala."

In res mu je pritekla na pomoč.

Upirala sta se še malo trenutkov zajedno. Naposled se mlada korenina nenadoma utrga in oba otroka se zvalita na hrbet po tleh in se potočita po malce strmi senožeti.

Pobrala sta se od tal potolčena in razpraskana, se nekaj časa molče tipala tu in tam, kjer je bolelo, se pogledala s solzami na trepalnicah in oba mahoma udarila v glasen smeh.

A dečko, ki je še vedno tiščal v krvaveči roki izruvano korenino, je začel z njo udrihati ob zemljo in se ji rogati.

"Aha, aha! Sem te! Ti se boš meni ustavljala? Ubogaj, ubogaj! Aha, sem te!"

Vračaje se s polja sta večkrat natrgala cvečice, se z njimi ovenčala, napravila lesen križec in se vračala domov "v procesiji" pojoča: Kirje lejson, kirje glej nas. Amen". — In deček je dodal še svoj zvoneči: Juhuhuj!

"Jaz sem kaplan", je pripovedoval malček mami, prišedši domov.

"Da, da, kakošji kaplan si."

"Oh, oh! Ooh, ooh! Kokošji kaplan! Kokodek, koko-dek, kodek. . ."

In smeha in skakanja ni bilo ne konca ne kraja, dokler ni prišla navadna pesem:

"Mama, lačen sem, mama, lačen sem."

"Ali sta bila pridna?"

"Pridna, pridna!"

In jedla sta z največjo slastjo. Lica so jima žarela in dobra mamka je z zadovoljstvom in upravičenim ponosom gledala svoja dobra malčka.

OBNOVITE NAROČNINO !

Pri sosedovih so imeli tudi otroke, ki so skušali večkrat privabiti v svojo družbo naša znanca. Pa to se je le redkokdaj zgodilo, kajti ta dva nista marala zanje. Navadno so ostali eni in drugi na svojih tleh ter se gledali in pregovarjali le tako preko meje, če ni prišlo kdaj kaj burnega vmes, da so jo prestopili in se malo zlasali in stepli.

Neka tiha nezavedna mržnja je vladala med njimi, najbrže zato, ker je vladala že med njihovimi družinami. Kakršni starši, taki navadno tudi otroci, saj se otrok, posebno na materinih kolnih, nauči marsikaj dobrega, pa se navzame tudi dosti slabega.

Sosedovi otroci so imeli že vsejane v mlada srca kali bahavosti in zavisti obenem; bili so povrh nagajivi in poredni. Naša dva pa sta pridno odgovarjala.

Vечно človeška navada v mladi koži!

Začel je na primer edem sosedovih tako:

"Naš tata ima nov klobuk."

"Naš ima nove hlače."

"Naš ima nove čevlje."

"Naš ima bute (škornje)."

"Naša mama peče kolače."

"Naša nam da orehov."

"Naša. . . naša je kupila kokoš."

"Naša jih kupi pet."

"Mi ima lepo mačko, ki lovi miši."

"Mi imamo psa, ki lovi muhe."

"Naša mačka ima rep."

"Naša ima dva."

"Lažeš, nima jih."

"Pa jih ima!"

"Naša ima kremplje in dolge, dolge brke."

"Naša ima velike velike oči in notri ima luč."

Tako je šlo naprej, dokler niso prišli do dejanskega boja in se niso zlasali. Tedaj so prišle skrbne matere na razdraženo bojišče mirit vzbunjene duhove.

Ob lepem toplem vremenu naša razposajenca nista ostajala doma; stari oče ju je peljal kam na polje. Po poti je sledilo vprašanje za vprašanjem.

"Oče, kaj je to? — Oče, kaj je tam? — Oče in oče brez konca in kraja. In potrpežljivi oče je na vse dobrotno odgovarjal.

Ona sta si pa lepo zapomnila vse, da sta potem doma pravila in razlagala. O priliki sta razvila svojo učenost in kazala svoje razširjeno obzorje.

Ah, bila sta prava! Škoda za priljubljena malčka!

Ure so jima bile štete. Na lepi pogorski, tako krasno se razvijajoči cvetki je nenadoma pala morilna slana! — — (Konec pride)

ZOPET PRIJATELJA

Zvonko Velišček

MESTO V MRAKU. CESTE NISO več polne ljudi, tudi promet počasi ponehuje. Blažen mir se plazi vsepovsod. Lep pomladni večer. Topla sapa diha iz njega.

Alfonz, lep fant pri devetnajstih letih, sedi pred hišo in otožne so njegove misli. Ni mu mar očarljivost večera, nekaj mu težko leži na duši. Ob spominu na nekdanjega prijatelja Kazimirja se strese. Vse vzkipi v njem, dlani se stisnejo v pesti in zobje zažagajo.

"O, jaz bedak! Ne bom si paral duše zaradi tistega nepridiprava. Privijem ga, da bo moral pred vsemi priznati krivico, ki mi jo je naredil. Kaj mu je bilo treba pripovedovati o meni, da je potem tista črtica tako pisala. Še odpuščanja me bo moral prositi, saj me je sram stopiti med ljudi. Se boš spomnil. Kazimir, kdaj sem postal tak neznačajan porednež, kot si govoril o meni? Tudi ti nisi nedolžen!"

Tako je govoril sam v sebi razburjeni fant. Spomin mu je zasukal misli na deška leta. Na pogovor med njim in Kazimirjem nekoč.

"Alfonz, kaj se je zgodilo? Tako zalosten si videti."

"Mamo so odpeljali v bolnico. Tako strašno se zanjo bojim".

"Zakaj so jo odpeljali?"

"Zdravnik je rekel, da ima sladkorno bolezen. Ne vem, kakšna bolezen je to."

"Tudi jaz ne vem. A bodi brez skrbi. Ozdravili jo bodo in spet bo vse dobro."

Pa ni bilo tako. Čez nekaj dni je mati umrla.

Kazimir se je zbal, da bo Alfonz ponorel. Ostal je pri njem in ga tolažil. Smilil se mu je in z njim jokal.

"Alfonz, vem, da te je hudo zadelo. Taka je neizprosna usoda. Nihče ji ne odide. Midva ostaneva prijatelja. Vedno si bova pomagala. Veš, prijateljstvo pomeni mnogo, mnogo".

Ko so zasuli grob, je fant tako zatulil, da je vsem šlo skozi srce. Kazimir je planil k njemu. Objel ga je in pobožal po licu.

"V srce se mi smiliš, Alfonz. Pojdimos domov!"

Kazimir in oče sta ga odvedla od groba. Naprej in naprej je ihtel.

Takoj po tem dogodku so Kazimirjevi odpotovali v tujino. Alfonz je bil razočaran. Ostal je sam.

Res ni bil Kazimir povsem kriv, odšel je pač s svojimi. Zagledal se je v veliki svet, Alfonza je porinil ob stran. Fant je čutil: prevaran sem. Nekoč moram Kazimirju plačati milo za drago".

Do sem je Alfonz obnovil spomine. Znova se je otožno zazrl v noč.

"Prijatelj Alfonz!" Nenadoma zasliši znan glas iz bližine.

Sunkoma se obrne in zagleda prišleca.

"Kazimir!"

Nekaj trenutkov se nemo gledata.

"Čemu prihajaš?"

Alfonzov glas zveni napeto. Kazimir ne išče ovinkov.

"Zaradi tiste črtice o tebi."

"Zakaj si tako govoril o meni, da je nastala taka črtica?"

"Vem, da bi ne smel. Vsakdo ima svoje napake. Odpusti!"

"Kazimir, nekoč si mi obljubil, da bova vedno prijatelja. Izkazalo se je drugače. Ko si odhajal v tujino, sem bil žalosten. Pozabil si name. Sklenil sem, da ti povrnem. Ni bilo lepo, vem. Ko sva se pozneje spet srečala, sem izrazil priložnost. Nisem se ti hotel izneveriti, le pokazati, kako boli, če prijatelj besedo požre."

"Alfonz, pozabiva vse! Podajva si roke!"

"Prav! Zopet sva si prijatelja".

Trma pa taka . . .

Lojze Čmrlj

ALI VAM NISEM PRAV POVEDAL: vojna je tu in vzplamtela je prav zares!

Urednik sam me je postavil pred "varnostni svet" in mi s slovenskim pravopisom dokazoval, da sem po krivem napadel Janeza Pristova.

Naj zdaj jasno razglasim vsem narodom, da mirno vztrajam pri razsoji, kakor mi je tekla iz peresa. Branil se bom z istim nožem, s katerim je urednik hotel moje jezikovne pripombe sesekljati v rezanico — branil se bom s slovenskim pravopisom!

Moj SP (kratica za slovenski pravopis) ima zdaj šestnajst let, urednikov bo nemara mlajši. Ne morem in ne maram presojati vrlin in hib raznih izdaj. Vsakomur pa bo jasno, da se v tako kratki dobi osnovne poteze pravopisa niso mogle kaj prida spremeniti, čeprav so se morda menjali sestavljavci. Moja knjiga je dovolj blizu slovenskemu pravopisu, ki sta ga napisala profesorja dr. Breznik in dr. Ramovš (nesporno največja veščaka naše lepe materinščine), da ji lahko povsem zaupam. Za poznejše izdaje slovenskega pravopisa pa na žalost vsaj to drži, da so mnogi poznavalci jeli bolj in bolj kritično ocenjevati neke "novotarije", zlasti ker so zasumili, da so tudi sedanjí "politikarji" hoteli spravljati vanj svoje "pristne izraze" in še malo — gozdovniškega gnoja povrh!

Dejal sem torej, da se bom branil z istim nožem, ki še nikakor ni skrhan!

Začenjam s splošno obrambo, ki jo povzemam s str. 5 pravopisa in je gotovo veljavna za vse izdaje v tako kratki dobi:

"Če je beseda sprejeta v SP, še ni nič rečeno o njeni jezikovni vrednosti (ali je beseda domača, izposojena, tuja, potrebna, nepotrebna, ljudska, papirnata ipd.). V nekaterih primerih spačenosti ali nepotrebnosti so besede zaznamovane s⁺), kar pomeni, da za knjižno rabo beseda ni dovoljena, ali pa z⁻), kar pomeni, da se ji v skrbnem jeziku ogibljimo."

Gospod urednik! Pravite, da Vaš pravopis daje "bolje" in "boljše" kot prislov. Moj tega ne dovoljuje. Da bi pridevnik in prislov lahko poljubno zamenjavala lice, se upira jezikovni logiki in dobremu okusu. Poleg tega pa naj omenim, da slovenska slovnica (ki odločilno posega prav v takale vprašanja) na str. 227 posebej prikazuje ravno ta prislov, a možne zamenjave nikjer ne navaja.

V moji knjigi so prislovna določila "na ta način" (namesto "vsekakor"), "na noben način"

(namesto "nikakor") in "na svoj način" (namesto "po svoje") označena s križcem, kar torej pomeni, da za knjižno uporabo niso dovoljena. Zato tudi "na vsak način" zavračam "na vsak način"!

Vztrajam, da je "po mojih mislih" vsaj v omenjeni zvezi tuje, napihnjeno reklo. (Prim.: according to my opinion, meiner Meinung nach, a mon avis, secondo la mia opinione itd.). Našli ste v svojem pravopisu "ni po mojih mislih", a ta besedna zveza ima docela drug pomen. Kar "ni po mojih mislih", mi ni všeč, mi ne ustreza ali ugaja, ni po mojem okusu, želji ali po mojih računih. "Po mojih mislih naj bo Marija N. v Melbourneu kar potolažena . . . "pa nikakor "ni po mojih mislih". Zgrešili ste tarčo.

"Jezikoslovnost" se nikakor ne da zagovarjati. Koren te spojenke je "slov" in ta tvori izvedenke z obrazilom — je, kakor: naravoslovje, prirodoznanost, bogoslovje, sestavoslovje ("sistematika"), dušeslovje ipd. Kaj bi po nepotrebnem vsiljevali nenavadna obrazila, ki sicer dobro služijo pri tvorbi drugih abstraktnih pojmov? Vsaj v jezikoslovju ne drži, da bi bil "vsak svoje sreče kovač"!

Naj bo! Prosim Vas pa, gospod urednik, da pri tej drobni preklariji ne pozabite, da karmoč cenim Vašo plemenito željo, ko skušate zagovarjati in bodriti vse dopisnike! Prav imate: naj le pišejo in naj se uri. Naša draga materinščina je gotovo vredna vse srčne in umske nege!

Lep pozdrav vsem Pristovim in Metuljem! Pa brez zamere, zares!

P.S. Rad bi še mimogrede pohvalil prevajalke lepih izrekov, ki jih je poslala gospa Milka Staničeva. Vidim, da so se krepko potrudile, a naj mi vendar dovolijo, da se še jaz štlum vmes. Izreki so tako tehtni, da jih bo g. urednik morda še v tretje objavil v lepšem in pravilno urezanem kroju.

Z denarjem lahko kupiš posteljo, ne pa spanja.
Z denarjem lahko kupiš knjigo, ne pa bistrosti.
Z denarjem lahko kupiš hrano, ne pa slasti.
Z denarjem lahko kupiš lišp, ne pa lepote.
Z denarjem lahko kupiš hišo, ne pa doma.
Z denarjem lahko kupiš razvedrilo, ne pa sreče.
Z denarjem lahko kupiš cerkev, ne pa nebes.

Mar ni čudovito, da so ravno najboljše reči na svetu zastonj!

L.Č.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

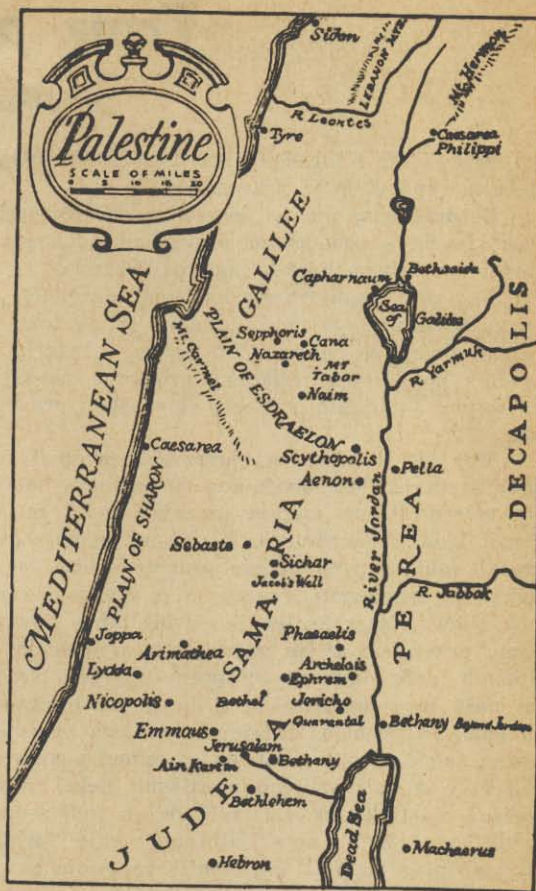
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najboljše poznati!

VERA IN PONIŽNOST

In apostoli so rekli Gospodu: Pomnoži nam vero! — Gospod pa je rekel: "Če imate vero kakor gorčično zrno, bi lahko rekli tej murvi: Izrui se s korenino in se presadi v morje, in poslušna bi vam bila. Kdo izmed vas, ki ima hlapca pri oranju ali na paši, mu bo rekel, ko se vrne s polja: Pridi brž in sedi k mizi? Ali mu ne bo marveč rekel: Pripravi mi večerjo! Prepaši se in mi postreži, dokler se ne najem in napijem; potlej boš ti jedel ni pil! — Se mar zahvaljujete hlapcu, da je storil, kar mu je bilo zapovedano? Pač ne. Tako tudi vi: ko storite vse, kar vam je bilo zapovedano, recite: Ubogi hlapci smo; storili smo, kar smo bili dolžni storiti."

DVOJE NUJNO POTREBNO APOSTOLOM

Jezus je večkrat učil apostole posebej, da jih je pripravljaj na njihov bodoči poklic. Tako tudi tukaj. Začutili so, da bo naloga težka, zbal so se, da jim utegne zmanjati vere in zaupanja. Jezusov odgovor tu je podoben onemu, ki ga je dal ob drugi priliki, ko je dejal, da vera lahko gore premika. Bili so v kraju, kjer so rasle murve, ki poganjajo zelo globoke korenine. Težko jih je potegniti iz zemlje. Vera bo apostolom pomagala premagovati velike težave. Zato jim je potrena skupaj z vero tudi globoka ponižnost. Kljub čudežem, ki jih bodo delali, se morajo zavedati, da so le hlapci, služabniki božji. Svojo primero med gospodarjem in hlapcem je vzel Gospod iz tedanjih družabnih razmer. S tem ni rečeno, da je razmere tudi pohvalil.

Ko je potoval v Jeruzalem, je šel po sredi med Samarijo in Galilejo. In ko je prihajal v neko vas, mu je prišlo nasproti deset gobavih mož, ki so se ustavili od daleč in so povzdignili glas ter rekli: Jezus, učenik, usmili se nas!

Ko jih je zagledal, jim je rekel: "Pojdite in pokažite se duhovnikom!" In med potjo so bili očiščeni.

Eden izmed njih pa se je vrnil, ko je videl, da je ozdravljen, in je z velikim glasom Boga slavil; in padel je na obraz pred njegove noge ter se mu zahvaljeval: in ta je bil Samarijan.

Jezus pa je spregovoril: "Ali ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali se ni našel noben drug, da bi se vrnil in dal čast Bogu, razen tega tujca?"

In rekel mu je: "Vstani in pojdi, tvoja vera te je rešila."

O DRUGEM PRIHODU KRISTUSOVEM

Ko pa so ga farizeji vprašali, kdaj pride božje kraljestvo, jim je odgovoril: "Božje kraljestvo ne pride tako, da bi vzbujalo pozornost; tudi ne bodo govorili: Glej, tukaj je, ali: tam je. Zakaj glejte, kraljestvo božje je med vami".

Učencem pa je rekel: "Pridejo dnevi, ko boste želeli videti enega izmed dni Sinu človekovega, pa ga ne boste videli. In poreko vam: Glejte, tukaj je, glejte, tam je. Ne hodite in ne begajte za njim! Kajti kakor blisk, ko se zabliška, posveti od enega konca neba do drugega, tako bo Sin človekov na svoj dan. Poprej pa mora veliko trpeti in biti zavržen po tem rodu".

"In kakor je bilo v dneh Noetovih, tako bo tudi v dneh Sinu človekovega: jedli so in pili, se ženili in se možile do dne, ko je šel Noe v ladjo: in prišel je potop in pokončal vse. Podobno bo, kakor je bilo v dneh Lotovih: jedli so in pili, kupovali in prodajali, sadili in zidali; tisti dan pa, ko je šel Lot iz Sodome, je dežilo ogenj in žveplo izpod neba in pokončalo vse. Prav tako bo tisti dan, ko se bo razodel Sin človekov."

"Povem vam: tisto noč bosta dva v eni postelji: eden bo sprejet in drug puščen. Dve bosta skupaj mleli: ena bo sprejeta, druga puščena. Dva bosta na polju: eden bo sprejet in drug puščen".

In spregovorili so ter mu rekli: Kje, Gospod? On jim je pa rekel: "Kjer bo mrtvo truplo, tam se bodo zbirali tudi jastrebi".

Misli, October, 1966

Doslej se je Jezus s svojimi učenci mudil v Pereji, v deželi na vzhodni Jordanovi obali. Na to smo že nekajkrat opozorili. Zdaj se je očitno pomaknil na drugo stran reke, verjetno nekje blizu Galilejskega morja. Napotil se je proti Jeruzalemu navzdol. Zdi se, da se je držal Jordanove kotline. Gobavci so mu prišli nasproti najbrž nekje tam, kjer je na mapi mestece Scythopolis. Ni bilo daleč od Samarije, zato je lahko bil med njimi eden od tam.

Klicali so od daleč. Bili so postavno "nečisti" in blizu niso smeli. Vsekakor so morali že dosti slišati o Jezusu in njegovih čudežih, ko tako zaporno kličejo na njemu. Vedeli so, da jih "uradno" le izjava judovskih duhovnikov more ozdraviti v očeh ljudi, zato se niso čudili, da jih Jezus pošilja k duhovnikom. Bolj čudno je bilo, da jih je poslal k duhovnikom, preden jih je ozdravil. Je pač hotel preizkusiti njihovo vero. Res, njihova vera je dobro prestala preizkušnjo, toliko slabše se je izkazala njihova — hvaležnost. . .

IN O KONCU SVETA

Farizeji postajajo spet enkrat nestrpni ob poslušanju Jezusovih govorov. Tolikokrat rabi besedo: kraljestvo božje. . . Vedeli so, da pride, ves stari testament ga napoveduje. Toda — kdaj? Noben prerok ni navajal leta ali celo dneva. Toda ker so si predstavljali "kraljestvo" bolj posvetno kot božje, bo pač prišlo z veliko zunanjo slavo in bo razburkalo svet, da bo vse strmelo. . . Jezus pa govori, kot da je božje kraljestvo že tu. Kako naj se to razume?

Jezus jim na kratko pove: Jaz sem ga ustanovil. Na tistem je prišlo, raste kot gorčično zrno, ki je pognalo iz zemlje. Treba je imeti oči vere, da ga človek vidi.

Učencem, ki so v to nastajajoče božje kraljestvo že verjeli, pa Gospod spregovori o svojem drugem prihodu: ob koncu sveta, k poslednji sodbi.

Nekaj takih besed je zapisal tudi evangelist Matevž, te tu so vzete iz Lukovega evangelija. Pred drugm Kristusovim prihodom bodo na svetu težki časi. Želeli bodo ljudje, da bi čimprej prišel konec — tisti "en dan Sinu človekovega." Večina ljudi bo pa živela, kot bi ne bilo nič nevarnosti.

Tudi učenci kljub vsemu sprašujejo: Kje? Jezusov odgovor je nekam nepričakovan. Verjetno je bil pred njimi prizor: Jastrebi so planili na mrtvo žival. Jezus je pokazal tja: Vidite, na sodni dan bodo prav takole od vseh strani hiteli izvoljeni k Sinu človekovemu. Njegov prihod ne bo na enem samem kraju, vsepovsod ga bodo videli.

P. STANKO PODERŽAJ SE ZAHVALJUJE

DRAGI PRIJATELJI IN DOBROTNIKI: — Bodite vsi pristrčno pozdravljeni! Ko pregledujem imena in vsote darov za moj misijon v stoplcu MISLI vsak mesec, se v duhu vsakemu darovalcu posebej zahvaljujem in bi najrajši tudi vsakemu posebej poslal osebno zahvalo. Toda p. urednik me zagotavlja, da ste zadovoljni s skupno zahvalo in vsaj kratkim poročilom za objavo v listu od časa do časa. Seveda se vas vsak dan spominjam pri oltarju in prosim Boga, naj vam povrne darove, ki so morda le s posebno vašo požrtvovalnostjo mogoči. Bom zapisal "po naše": God bless you all! Tako sem se navadil na ta izraz, da se mi že dolgo zdi lepši od raznih podobnih v slovenščini. Je kratek, pa ima bogato vsebino.

Če me vprašate, kaj počnem prav zdaj, bi vam najrajši spet odgovoril tako, kot povem tu, če me kdo vpraša: v egiptovski sužnosti sem priklenjen. Vodim gradbe novih šolskih poslopij, ki bodo kmalu končane in bodo drugi želi za mano. Moje sedanje delo zahteva močne živce, zakaj boriti se je treba z vsakovrstnimi slabostmi tukajšnjih ljudi. Radi goljufajo, so počasni, leni, zanikrni.

TISKOVNA RAZSTAVA V PADDINGTONU

Poleg za ogled razstavljenih listov bo še posebna miza z nekaterimi listi v večjem številu, od katerih si bodo obiskovalci lahko vzeli za spomin na razstavo po en primerek po lastni izbiri.

Za lažji pregled celotnega razstavljenega tiska bodo obiskovalci dobili v roke tiskan seznam periodikov, ki izhajajo v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu. Izdanja listov bodo razvrščena po državah ali mestih, kjer izhajajo. Na prvem mestu glede množine slovenskega demokratičnega tiska je pač — ARGENTINA, oziroma BUENOS AIRES.

Ves stavbni material, ki ga nam dovažajo, je treba skrbno pregledati in dostikrat tudi kaj zavreči. Na tisoče kosov opeke na primer je nerabnih in mora priti boljša. Upanje imam, da bodo do božiča te stavbe pod streho in jaz upam priti spet k drugemu delu — proč od malte, opeke in cementa . . .

Morda se čudite, zakaj v misijonih polagamo tako veliko važnost na šolstvo in se lotevamo zgradb novih šol kar v džunglah. Posekati je bilo treba goščo, saj o tem se vam že poprej enkrat pisal, napraviti pota in ceste, napeljati vodo in elektriko, nato zidanje . . .

Res je vse to delo misijonarjenje po ovinkih, indirektno, pa vendar silno silno pomembno in važno. Prav s šolami prodremo najlažje v duše in misljenje Indijcev. Splošno priznavajo, da je njihovo lastno šolstvo v veliki krizi, katoliške šole so kakor oaze v puščavi. V njih poučuje in vzgaja indijsko mladino nad 40.000 učiteljev in učiteljic. Te šole so v moralnem in verskem, pa seveda v splošno kulturnem pogledu neprecenljiva dobroti Indiji, ki je še vedno v porodnih krčih po dosegi popolne neodvisnosti. Šole so vseh vrst vse gor do velikih univerz.

Naj omenim samo, kaj je čutil o katoliških šolah veliki indijski pesnik Rabindranath Tagore, ki je obiskoval jezuitsko šolo v Kalkutti. Dejal je, da se te dobe svojega življenja zelo hvaležno spominja. Že samo spomin na tista leta mu vzbuja "tiho intimnost z Bogom". Čeravno ni postal kristjan, je bil Bogu blizu prav zaradi šolanja tam.

Ne mislite, da vse misijonsko delo v Indiji prihaja od zunaj. Ne, tudi domači katoličani so pridno da delu. Vseh kristjanov v Indiji je nekako 10 milijonov, pa tu na severu, kjer sem jaz že od vsega začetka, jih je med 175 milijoni komaj en milijon. Poleg tega med njimi ni veliko izobražencev. Svetla točka pri tem je, da se zadnje čase bolj in bolj selijo na sever izobraženi katoličani z juga, kjer ni lahko dobiti primerne zaposlitve, dočim jo pri nas dosti lahko dobijo. Najdeš jih povsod: med vojaki, izdustrijskimi delavci, učiteljstvom, v bolničarskih službah in podobno. Po njih se vera pretaka med poganske mase, prav kakor je bilo nekoč v rimskem cesarstvu, ko so evangelij prenašali laični misijonarji iz kraja v kraj. To velja danes posebno o Bengaliji, odkoder vam prihajajo od časa do časa moji pozdravi — "Z BENGALSKIH POLJAN". Bog vas živi!

GREGORČIČEVA PROSLAVA NA VRSNEM

PRIČUJOČO SLIKO NAM JE POSLAL z obiska domovine rojak Licijan Mozetič. Predstavlja spomenik na Gregorčičevem grobu v Sv. Lovrencu pri Kobaridu. Spominja na znano pesem: NAŠ ČOLNIČ OTMIMO!

Isti pošilja tudi poročilo o Gregorčičevi proslavi na Vrsnem, ki je bila letos 11. septembra. Udeležilo se je proslave na tisoče rojakov od blizu in daleč. Ta dan so uradno spremenili rojstno hišo goriškega slavčka v narodni muzej z mnogimi spominskimi predmeti, ki so v zvezi s pesnikom. Prireditelj je organizirala tolminska občina, ki je tudi nabrala potrebni denar za odkup hiše in njeno preureditev za muzej.

Govorniki za to proslavo so po večini prišli iz Ljubljane, glavni govor je imel primorski rojak pisatelj Franc Bevk.

Tako je za rojstnima hišama Prešerna na Vrbi in Finžgarja blizu tam tudi Gregorčičeva postala narodni muzej. Na vse tri se lahko obrne Gregorčičeva pesem: KMETSKI HIŠI.

TISKOVNA RAZSTAVA V PADDINGTONU

Pokazala bo letos samo periodični tisk — revije, liste in časopise. Tisk v knjižnih oblikah pride na vrsto kdaj drugič. Preveč bi bilo vsega za kratek enkratni ogled.

RAPOTČEVA RAZSTAVA V MELBOURNU

(Od 13. - 25. septembra 1966)

Bila je v South Yarra Galeriji na William St. Bilo je kakih 15 slik iz najnovejše dobe. Po večini zelo velike, da so zbujale pozornost že s tega vidika. Obisk je bil dober, tudi kupci so se oglašali.

Strokovne ocene razstave so prinesli lokalni dnevniki. List THE SUN je med drugim zapisal: "Rapotec še slika s tako bujnostjo, da njegova priložnostna šibkejša dela nič manj ne očarjujejo kot njegovi triumfi. Katedrale, ki so glavni predmet te razstave, se veličastno dvigajo in so slikane duhovito, lirčno in razsežno".

HERALD priobčuje reprodukcijo ene Rapot-

čevih slik in pravi: "Rapotčevo delo bi lahko vzeli kot primer za ilustracijo O. Wildejeve teorije, da je umetnost življenje, gledano skozi poseben temperament".

AGE, tretji dnevnik v Melbournu, je pohvalno pisal o Rapotcu pod naslovom: Omehčal se je ta divji ekspresionist . . .

AUSTRALIAN je enako objavil ugodno oceno Rapotčevih del in ji dal poseben poudarek z reprodukcije umetnikove slike: Procesija v Granadi.

Razstava je bila vsekakor lep uspeh. Naš umetnik je požel dosti novega priznanja. Veseli smo tega in mu iskreno čestitamo.

KUZMOVO KRATKO POLETJE

Za Misli napisal Vinko Beličič

(Nadaljevanje)

X.

Z NAČRTOM, DA BO DRUGO JUTRO začel mlatiti ajdo, je šel župan Suhorske okolice počivat. Deževna oktobrska nedelja je utonila v noč. Zvedrilo se je, zadnji oblaki so razkrivali zvezde, župan pa je že trdno spal.

"Gospod župan, gospod Bregar!" se je začulo klicanje izpred vežnih vrat in trkanje.

Županja je prižgala luč in šla gledat, kdo budi. Pred vrati je stal orožnik Feliks.

"Ne zamerite, neprilичna je ta ura, a župan mora službeno z nami."

Medtem je Bregar vstal in se oblekel.

"Ne zamerite, gospod župan, a potrebujemo vas. V Strmec gremo. Ne bo težavna pot, imamo voz. Boste za pričo." In zaupno je povedal od bližu: "Gremo po tiča! Po Kuzmo!"

Onstran vrta na poti je stal voz. Konja sta se nestrpnostno prestopala. Na vozu je župan videl še dva druga orožnika in pa orjaškega policaja Volka. Spredaj je sedel daleč naokrog znani prevoznik Plevnik.

S čudnim moštvom na vozu so konji enako-remno stopali navkreber po razriti poti, skozi merno stopali navkreber po razrirti poti, skozi hladni in vlažni zrak, skozi veliko tišino.

"Nocoj ga torej bomo?" je napeto vprašal župan.

"Bomo ga, gospod Bregar. Ne držimo ga še, a ne ubeži nam več. Pri Romu na Strmcu leži pijan ko krava. Nocoj mu bo odklenalo."

Voz je škripal zmerom više. Zvezde so kar bližje in žarnejše sijale skozi umiti zrak.

"Pa če se prej zbudi? Ali pa če poseže po orožju?"

"Poskrbljeno je, da se ne bo zgodilo ne eno ne drugo. Za vse je poskrbljeno. Kakor da je že naš!" je samozavestno in zadovoljno odgovoril orožnik.

Tako so dospeli pred samotni Strmec. Plevnik je konje ustavil, moštvo pa je poskakalo z voza in se napotilo proti Romu. Prvi so šli orožniki, potem policaj Volk in nazadnje župan — on edini z nekaj več ko trohico straha v srcu.

Stopili so iz teme v luč, v tobakov dim, v pre-greti duh po vinu. V sobi je bila gruča ljudi. Srečali so se pogledi in se potem vsi ko v zadregi

obrnili na dolgo klop za mizo, kjer je ležal in spal ogromen moški. . . brez suknjiča in z zavihanimi srajčnimi rokavi. V tišino, ki se je rodila iz ne-skončnega začudenja in legla na vse, je zamolklo rekel orožnik Feliks:

"Potreben je hrup ko doslej. Saj nismo v cerkvi! Kadar se mlin ustavi, se mlinar zbudi, ne veste?"

A napetost je bila prehuda, zato je policaj Volk naglo odvil dolgo in debelo vrv ter začel Kuzmo vezati. Najprej mu je čvrsto zvezal noge v gležnjih. Šlo je brez težave, zakaj Kuzma je spal v globoki pijanosti ko ubit. Nato mu je policaj zvezal roke. Ko ni bilo več nevarnosti za beg, pa je začel opletati vrv nagosto okoli života.

Ker je zaspal v dokajšnji sproščenosti, se je Kuzmi začelo sanjati, da se je znašel v kraju, kjer je malo zraka. Lovil je sapo, mlaskal z usti in se hotel premakniti. V oči mu je sinila luč iz petrolejke pod stropom — in je pogledal. Skušal se je zganiti, pa je čutil, da je čisto brez moči.

"Kuzma, dobro jutro!" ga je pozdravil orožnik Feliks.

V hipu je bil Kuzma buden in trezen. Videl je, kaj so naredili z njim in kaj ga čaka. Bil pa je čisto miren: bil je gospodar valov, ki so mu drveli skozi dušo, se gnetli v nji in mu pehali gnev v zobe.

Grizel bi — joj, kako bi grizel!

A usta je imel čvrsto zaprta od premagovanja, da ne bi dajal sovražnikom veselja ob zmagoslavju.

Orožnik Feliks mu je z velikim užitkom napovedal:

"Zdaj te čaka spoved in dolg post, Kuzma. Zdaj boš nekaj časa živel od lastnega sala, ne od tujega."

Kuzma je skušal skrčiti noge in si zrahljati roke, a vrv je bila tako zategnjena, da ni policaja Volka nič skrbelo.

Zaklicali so Plevniku, naj pripelje voz tik pred vrata. Zdaj je bilo treba Kuzmo vzdigniti in prenesti na voz. Presodili so, da nima manj ko sto-dvajset kil. Bili so trije orožniki in še čvrsti poli-caj, a niso vedeli, kako bi ga prijeli, da bi šlo bolj gladko.

In res ni šlo gladko.

S prosto dlanjo je Kuzma orožnika Feliksa, ki se ga je prvi dotaknil, tako popadel za zapestje, da je varuh reda kar prebledel.

"A tako?" je ta viknil razjarjeno. Odpasal si je usnjeni jermen in začel udrihati po Kuzmi. "A tako ti misliš? Si pozabil, da danes nismo v hosti? O, to pesem znam pa tudi jaz, če je treba!"

Ko je jenjal tolči, je sla po maščevanju za vse brezuspešne poti prevzela tudi ostala orožnika.

Onadva se nista nič odpasovala; zanesla sta se na svoje koščene pesti. Samo policaj Volk je stal ob strani: ogromen, tih in molčeč ko zvest vol, ki se mu nikamor ne mudi, pa bo vendar zmerom pravočasen.

Kuzma je ob udarcih preklinjal, napenjal vrv, škripal z zobmi, pljuval, od bolečin stiskal usta, spet psoval in grgrajoč rjovel od ponižanja in nemoči.

Župan je moral na zrak.

"Recite no, Bregar, orožnikom, naj že jenjajo! Saj ni žival!" mu je nekdo zaklical.

Tedaj so Kuzmo stolčenega prinesli ven in ga naložili na voz ko orjaški škopnik. Bila je mrzla polnoč, ko so konji potegnili.

"Judeži hudičevi. . . prišla bo ura. . . ko vam bodo bajte gorele. . . Prišla bo ura obračuna, ko se —"

"Boš tiho!" je zavpil Feliks in ga oplazil po obrazu.

"Tepi, tepi — posušila se ti roka!" je siknil Kuzma in si obliznil krvavečo ustnico.

Voz je šel počasi navzdol; premetavalo ga je, da je Kuzmova glava butala ob stranice.

Bilo je še kaki dve uri do svitanja, ko je voz prispel v Suhor. Na orožniški so sestavili zapisnik in ga vsi podpisali. Kuzma je ostal zvezan: život mu je drgetal v čudni mešanici mrarza, jeze in nemoči.

Še tisto jutro so ga prepeljali v okrožno mesto, da bi bil sojen.

AKCIJA ZA DOM

ŽE VEČKRAT JE BILO OBLJUBLJENO na tem mestu drugo letno poročilo. Kaj se je zgodilo z njim? Kdaj pride? Tako se sprašujemo! Nič ne bom več omenjal datuma, kdaj pride poročilo med darovalce. Le toliko vam lahko zagotovim, da GOTOVO PRIDE; saj je že natiskano, le sestaviti je treba strani in jih sešiti. In odposlati. So pač začetne težave pri tiskarskem stroju; novinci smo še v tej stroki in treba nam je več vaje. Pa tudi pomočnikov nam manjka. So vedno isti, ki jih čaka vse delo. Upam, da boste vse to upoštevali in ga toliko bolj z veseljem prebrali. Poročilo vsebuje lepo število slik naših malčkov, kar zelo po-

živi brošurico. Oglasi bodo krili skoro vse stroške tiskanja in materiala. Opozoriti je treba, da poročilo krije vse delo Akcije in vse darove do konca junija, ko se poslovno leto zaključí. To v vednost tistim, ki so darovali za Dom po tem datumu.

V zadnjem času smo prejeli naslednje darove za Dom: Tomaž Možina (Brisbane) \$12.00, Viktor Čuček \$6.00, Anka Šlander \$2.00 in Branko Cvetkovič \$2.00. Iskrena hvala vsem. Upajmo, da bodo njihovi zgledi našli obilo posnemalcev. — Darovi sedaj le "kapljajo"; dajte no "priliti" svoj dar, tisti, ki tega dosedaj še niste storili in tisti, ki ponovno lahko darujete, da bo "teklo" in ne le "kapljalo"!

Za odbor Akcije

P. Valerijan

SLOVENSKO DRUŠTVO, SYDNEY

vljudno vabi na:

"MARTINOVANJE"

v soboto, 12. novembra ob 8. zvečer

V ST. FRANCIS HALL, PADDINGTON.

Že nekaj časa ni bilo zabave v Paddingtonu, (dva meseca) zato bo gotovo ta toliko bolj dobrodošla. Saj vas verjetno že pete srbe in bi se spet radi nekoliko zavrteli ob poskočnih valčkih in polkah.

POVABITE S SEBOJ TUDI PRIJATELJE IN ZNANCE, POSEBNO TISTE, KI SO ŠE MALO ČASA V AVSTRALIJI IN NE VEDO ZA NAŠE PRIREDITVE!

Odbor S.D.S.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

ANICA SRNEC PIŠE IZ NEMČIJE

Dragi Kotičkarji: — Da ne boste mislili, da ne držim obljube, se vam spet oglašam. Zadnje čase toliko potujem, da mi za pisanje primanjkuje časa. Od 1. septembra sem v Nemčiji in sicer v Stuttgartu. Dobila sem službo na Koenigin Charlotte gimnaziji. Poučujem angleščino in zemljepisje. Ravno ko sem se ustanovila, je pa prišel dekret, da moram na drugo šolo blizu Ulma. Tako se bo treba zopet seliti.

Razlika med nemško in avstralsko šolo ni tako velika kot sem pričakovala. Najbolj pade v oči, da otroci nimajo uniform. Ko greš po hodniku, včasih res ne veš, kdo je kaj. Dekleta višjih razredov so cele dame. Učne sile primanjkuje tudi tukaj, kakor v Avstraliji. Od šolarjev pa zahtevajo tu na splošno več kot tam. O Avstraliji učenci vedo kaj malo. Vendar koala medveda in kenguruja poznajo skoraj vsi. Danes me je ena učenka vprašala, če v Avstraliji res še vedno živijo ljudozrci. Baje je to slišala ali videla na televiziji. V osmem razredu mi je ena močno zatrjevala, da se vsi Nemci vračajo iz Avstralije, ker da je na

Nemškem dosti boljše življenje. Sem ji rekla, naj na moj odgovor še malo počaka.

Zdaj se gotovo sprašujete, zakaj vam rajši ne pišem o potovanjih križem kražem po Sloveniji.

To bom storila, kakor hitro pustim korenine tukaj na šoli. Pa vseeno ne morem počakati, da se ne bi pohvalila: Prilezla sem na vrh Triglava! Pošiljam vam sliko, da ne boste dvomili. Tudi planike bi vam lahko poslala, ki sem jih nabrala po poti proti Kredarici. To je planisnki dom pod Triglavom. Imam planike s seboj tu in me spominjajo na prelepo Gorenjsko. Že se veselim počitnic, ko bom spet lahko skočila domov.

Upam, da v Avstraliji vse lepo teče naprej. Včasih se mi kar toži po vas "tam spodaj". Posebno tu v Nemčiji, čeravno naletim na zelo prijazne ljudi. Kako pa kaj s Kotičkom? Slišim, da č. sestre žanjejo lepe uspehe v Melbournu. Kako je s Slomškovo šolo v Sydneyu? Mogoče boste tudi Sydneyčani poklicali sestre k sebi? — Lep pozdrav vsem. Vdana Anica.

Izlet v domovino

Walter Pahor, Melbourne

Dragi Kotičkarji: Veliko novega imam povedati. Gotovo ste že slišali, da je v juniju skupina Slovencev od nas odpotovala v domovino. Moja mama, brat Guj in jaz smo bili med njimi. Po desetih tednih smo se srečno vrnili v Avstralijo.

Kako veselo sem se na potovanje pripravljal, je nemogoče povedati. Ko nas je mama 9. junija zjutraj poklicala, nisem mogel verjeti, da je res prišla tako težko pričakovana ura. Kmalu potem smo se na letališču poslavlili s tatom, stopili na letalo in začela se je naša pot.

Prva postaja je bila Sydney. Tam smo srečali mamice znance in ona se je z njimi pogovarjala. To nam je skrajšalo ure čakanja v Sydneyu. Ob dvanajsti uri so nas po zvočniku obvestili, naj stopimo na letalo, ki nas bo odneslo v Rim. Seveda nismo šli naravnost, postali smo v Perthu, Singaporju, Bangkoku, Calcutti, Karrachiju in Cairu. Ker smo v Rimu imeli 4 ure časa za novo letalsko zvezo, smo šli z avtobusom na ogled mesta. Videli smo v naglici, kar je bolj zgodivinskega in zanimivega v Rimu: cerkev sv. Petra, Colliseum, Forum in še druge znamenitosti. Med njimi nekaj poznanih fontan.

Potem smo stopili na majhno jugoslovansko letalo in odleteli v Dubrovnik. Pravijo, da je Dubrovnik lepo mesto za turiste. Mi smo bili samo na letališču, ne vem o tem nič povedati. Spet smo

PEPETU METULJU ODPRTO PISMO

Janez Pristov

Dragi Pepe: Tako si me prijel, da moram hočeš nočeš nekaj odgovoriti. Moram priznati, da sem bil kar presenečen ob tvojem izvrstnem posnemanju Cankarja. Vidi se, da ga vsaj dobro poznaš, vse skupaj pa pomeni, da bi bil ti lahko zelo doma na literarnem polju. Zmožnosti ti ne manjka, le kake bolj primerne snovi bi se moral lotiti. Humoristika je zelo nevhvaležen predmet. Nikoli ni dosti dobro, kakor pri poeziji. Tudi če napišeš res kaj duhovito smešnega, ti bo urednik cenzuriral, pa si spet v kaši. Jaz sem mu zadnjič napisal tako zgodbo, da se je za trebuh držal, to mi je sam priznal, v MISLI pa ni dal besedice. To se mu mora oprostiti, mogoče je imel vzroke za to, ker vsak humor ni za javnost.

Veš kaj, Pepe? Svetujem ti, da mu napišeš kaj pobožnega. Tu imaš vedno dosti snovi, ne bo se ti treba bati cenzure in v nebesih si boš pletel venec. Seveda pa moraš biti temu primerno navdahnjen, pa se še bojim, da boš imel manj odmeva kot pri humoristiki.

Cankarja pa od zdaj kar pri miru pusti. Ga ne boš dosegel ali celo prekosil. Piši rajši kar po svoje, bodo ljudje vsaj razumeli, kar pri Cankarju ni bilo vedno. Cankar seveda sedi visoko v sedlu, le kdo ga je porinil gor? Preprosti narod gotovo ne, saj ga niti razumel ni, zdel se mu je dolgočasen, mnogim tudi preneumen. Pomagal mu je čas. Prav takrat je prišel v modo socializem, ko so literarni sodniki izbirali, kdo je najboljši pisatelj. In so odločili, da Cankar nima tekmeča. Še posebno ne v svoji edinstveni simbolistiki in krasnem jeziku. In tako je Ivan prilezel prav na vrh slovenskega slovstva.

Jaz sam nisem bil nikoli kak občudovalec Cankarjev. Prečital sem ga zaradi njegove slave

stopili na letalo in se odpeljali v Zagreb. Nismo bili več daleč od svojih dragih. Na vseh obrazih je bilo videti veselo pričakovanje. Mnogi so bili ločeni od svojih leta in leta. Moja mama ni videla staršev 19 let.

Kako smo se v Zagrebu pozdravili, je lahko povedati. Bilo je brez besed. Mama in stara mama sta se objeli in gledali ena drugo s solzami v očeh. (Dalje prihodnjič)

Misli, October, 1966

in drugih čitalcev, ko je zmerom kdo vprašal, kaj sodim o tem pisatelju. Pa sem zmerom počakal, da je on povedal svoje mnenje o njem, tako sem bil previden. Če sem videl, da je vprašalec nanj usekan, sem mu ga seveda pohvalil. Vendar sem ga mimogrede vprašal, kaj misli o sencah in mesečinah, s katerimi se je Cankar tako mojstrsko menil. Tu pa revna duša vprašanega po navadi ni drugega vedela povedati, kot da je to vzvišeno in moderno — pa sva bila dogovorjena. Drugi pa, ki Cankarja niso marali, so trdili, da je vedno pisal pijan, odtod sence in mesečine. Tudi s takimi se nisem dalje ukvarjal.

Sedaj pa, Pepe, veš kaj? Nekaj koristnega bi nam lahko naredil, ko si se že toliko — čeprav le na moj nagajivi poziv — potrudil za Cankarja. Doženi in povej nam, v koliko jezikov je preveden Cankar. Jurčičev Jurij Kozjak je preveden v 37 jezikov. Vsaj na nekatere je gotovo preveden tudi Cankar, ali jaz ne vem, na katere. Ti se očitno bolje spoznaš na literaturo, preišči in povej. Seveda moraš vse po resnici zapisati, ne me morda odpraviti z odgovorom, da je predstavljen v turški in albanski jezik. Veš, tu pri nas imamo med drugimi ljudmi tudi Turke in Albanke, lahko jih vprašam, če je res. Ako bi rekli, da ne, to bi bil ti spet v čudni kaši.

Tako, dragi Pepe! Napisal sem ti po svojem spoznanju brez olepšanja. Če je v mojem pismu Cankar kaj po grbi dobil, mu ne more nič škodovati, saj ima kar zadosti slave, če ne še preveč. Če se bo pa kateri Cankarjevih usekancev kaj usajal, mu bom povedal, da je vse to med nama, med menoj in Pepetom — ali pa bom še kaj dostavil. Ti zdaj le glej, da boš dano nalogo dobro izpolnil. Če jo boš, ti bom že še kakšno dal.

Tebi in vsem MISLI-janom lep pozdrav. Tvoj prijatelj **Joh Pristov**.

PRIPOMBA UREDN. — Odprto pismo je bilo namenjeno za september, pa je prepozno prišlo.

Andamooka. — Vselej, ko pridejo MISLI, najprej pogledam, če je tretji del LJUDI POD BICEM že prišel. Tako neznansko težko ga čakam. No, zdaj je videti, da sem dočakala. Zato naj brž skočijo štirje dolarji v Sydney, nazaj naj pa pride Mauser III. Kar čez noč, ako mogoče. Pozdrav iz Andamooke. — **Marinčkovka.**

Z Vseh Vetrov

NESREČNA VOJNA V VJETNAMU je zlasti v Ameriki in Avstraliji močno razdelila duhove. Zaenkrat je večina naroda še vedno za vojno, vsaj tako trdita obe vladi in njima naklonjena javnost. Za potrebo te vojne navajajo dolgo vrsto razlogov. Približno prav tako število razlogov navajajo tisti, ki so proti vojni. V Avstraliji je neka Marie Ormonde v mesečniku CATHOLIC WORKER (Melbourne) na dolgo in široko očitala katoliškim škofom, da so zatajili Kristusa, ker ne nastopijo z vsem ognjem zoper vojno v Vjetnamu. V nekem ameriškem listu je pa pisala skrbna mati tako: Moj sin je moral na vojno v Vjetnam. Trepetam v skrbeh, da ga bodo ubili, ali pa, da bo on ubijal, kar bi bilo še huje. Berem vse, kar pišejo za vojno v Vjetnamu in proti njej. Silno rada bi dala prav tistim, ki so zoper to nesrečno vojno. Nisem pa še videla v tisku oprijemljivih predlogov, kaj naj bo alternativa vojni. Sama zahteva, da vojno ustavimo, se mi ne zdi zadostna. Povejte nam, kaj naj naredimo, da nam ta vojna ne bo potrebna!

PUERTO RICO je majhen otok v takozvani Zahodni Indiji, to je v Atlantiku ne prav daleč od južne obale Združenih držav. Nekoč smo ga v Sloveniji poznali menda samo po imenitni cigari "portoriki". Že nekaj desetletij je del Združenih držav — in ni. Je samo "pridružen" Ameriki kot del njenega "Commonwealtha", ni pa z njo "združen". Vendar so Portorikanci pravi ameriški državljani, le da imajo domala v vseh pogledih samostojnost. Kljub temu se ne počutijo dobro. Mnogi celo trdijo, da so prav za prav le nekaka ameriška kolonija. Z odobritvijo iz Washingtona se pripravlja plebiscit, ki bo odločal med trojno možnostjo: ali ostane tako kot je, ali dobi Puerto Rico popolno samostojnost, ali pa postane 51, država Združenih ameriških držav. Datum plebiscita še ni določen.

CHICAŠKI NADŠKOF CODY je v dneh črnkih izgredev pozval duhovnike, redovne brate in nune, naj gredo med razgrajače in jih skušajo pomiriti. Naročil jim je, naj gredo v svojih redovnih oblekah, čeprav jih drugače morda v javnosti ne nosijo. Sklepal je, da bo pojav redovnikov, posebej še nun, vplival na črnce in belce, ki so si bili tako hudo v laseh. Nadškof se je odločno postavil na stran črncev in obsodil tiste med belimi, ki še vedno porivajo črne sodržavljane v kot. Redovniki in redovnice so res šli med razgrajače v velikem

število. Čudežev ravno niso delali, celo marsikako bridko so morali požreti. Vendar trdijo poznavalci razmer, da so imeli več uspeha kot sam črnski voditelj dr. Luther King, ki ga je bilo povsod videti in je miril, kar je mogel, po večini se pa razgrajači niso dosti zmenili zanj. So ga bili že preveč vajeni.

BELIM ČIKAŽANOM je nadškof Cody ni posebno prikupil. Morda komaj polovici, drugi polovici se je pa tako hudo zameril, da so ga obkladali z najhujšimi priimki. Duhovi so bil tako razkačeni, da je bil nekaj časa vsakdo v nevarnosti, kdor je zagovarjal črnce. Celó v katoliških cerkvah so duhovniki rajši molčali o izgrediv, kot da bi videli ljudi vstajati iz klopi in odhajati iz cerkve, če bi duhovnik zinil kaj v prid črncem. Prav tako se je godilo v protestantskih cerkvah. Je pač tako, kadar je struna prehudo napeta, je treba malo popustiti, da ne poči. Počakali so na vsaj površno pomirjenje, potem so spet mogli kaj reči.

VERA V PEKEL ni kar nič potrebna, tako smo neke brali. Biló je pisano, da je nekdo rekel v večji bružbi: Jaz nič ne verjamem, da je pekel, pa naj še tako dokazujejo, da je. Eden iz družbe mu je odgovoril: Saj ni treba verjeti vanj, tudi brez take vere boš prav lahko prišel noter. Prav za prav še lažje.

JEVGENIJ JEVTUŠENKO, znani ruski pisatelj, je javno pozval ameriškega pisatelja Johna Steinbecka, naj pove, zakaj ne protestira proti vojni v Vietnamu. Steinbeck je odgovoril nekako tako: Zato ne protestiram, ker zahtevate od mene, da bi protestiral samo zoper tisto polovico vojne, ki jo vodi Amerika. Stopiva skupaj in obsodiva celo vojno, ne le polovico. To se pravi, tudi tisto polovico, ki jo vodijo komunisti, pa bom takoj podpisal. Vsa stvar je silno preprosta. Pregovorite komuniste v severnem Vietnamu, da bodo pripravljeni priti na konferenco, pa bodo kanoni tisti hip utihnili.

V ZVEZI Z DOGOVOROM BELGRAD — VATICAN smo brali v A.S.: "Poznavalci menijo, da je šlo Titu veliko za to, da spravi duhovnike v emigraciji pod disciplino kat. škofov v Jugoslaviji. Na to seveda Cerkev ni mogla iti in se je zavezala le za duhovnike doma, ki so pod disciplino tamkajšnjih škofov."

"KLIC TRIGLAVA", slovenski mesečnik v Londonu, je v prvi vrsti političen list. Vendar se spušča tudi v vsa druga kulturna vprašanja, zlasti seveda slovenska. Letošnja avgustova številka je objavila dolg pregled vsega dela za Baragovo beatifikacijo. Naslov članka je: **BARAGO NA OL-TAR!** Glavni podatki v članku so zajeti po poročilu dr. Filipa Žaklja, voditelja južnoameriške Baragove Zveze v Argentini. Tiste dni se je g. Žakelj mudil v severni Ameriki in Evropi. V januar-ski številki istega letnika je **KLIC TRIGLAVA** objavil podoben pregled dela in uspeha za Slomškovo beatifikacijo.

SLOVENSKI ČLOVEK V SYDNEYU je šel po osebnih opravkih na jugosl. konzulat v Double Bayu. Spomnil se je na našo objavo v avgustovi številki in je vprašal, če lahko dobi izvod lista **NOVINE DANICA**. Prinesli so mu celo skladovnico dotične številke in mu rekli, naj jih deli med znanke. Pa je vzel le en izvod zase, druge je odklonil.

O IZGREDIH ČRNCEV V CLEVELANDU in drugih ameriških mestih je zapisala "Ameriška Domovina": Izgredi so podobni čiru, ki boli vse mesto, ne samo nas. Čir pa ne bo ozdravljen s policijo in narodno gardo. Ozdraviti ga more in mora samo odločna socialna politika, ki vidi svoj cilj jasno pred seboj in ga vztrajno skuša doseči. Šele takrat, ko te politike ne bo, bo prišel čas za obupavanje. Tega pa trenutno še ni.

"ČRNA SILA" IN "BELA SILA" si stojita nasproti v rasnih izgredih v Združenih državah Amerike. Kako je prišlo do teh nazivov na obeh straneh, ni jasno. Verjetno je samo nekako geslo, ki ga je nekdo vrgel med vshičene množice, pa se hitro prijel in se polastilo razburjenih ljudskih mas. Kmalu je namesto golega gesla začelo pomenjati — dvoje bojnih front. Pravijo, da so črnici prvi začeli stvar tako razumevati. Kje je pamet, ko je črnec v Ameriki le 11 odstotkov? In kje je pamet na strani belih, ki so v Chicagi nastopili v "boju" zoper črne pod praporom hitlerjanske svastike? Neprizadeto poročilo pravi, da so svas-tiko dvigali v glavnem potomci beguncev iz vzhodne Evrope, ki so na lastni koži pred leti doživljali grozote svastike. Poročevalec se čudi, kako psihologija mas postavlja priznane vrednote na glavo, kadar zavre kri in možgani izgubijo oblast.

SESTRA ANGELIKA, nuna frančiškanka v Chicagi, USA, se je pridružila črnskim demonstrantom, ki so prirejali izgrede po mestu in zahtevali svoje človečanske pravice. Sestra je obžalovala izgrede, toda čutila je, da bi črni manj

razgrajali, če bi bili beli bolj dostopni za pravice črncev. Toda ko je korakala v sprevedu črncev, so jo napadli beli mladoletniki najprej s psovki, nato s kosi opeke in praznimi steklenicami. Dobila je hudo rano na glavi. In je vedela, da so med napadalci taki, ki so bili tisti dan pri maši in obhajilu. Pozneje je rekla: "Nič nisem hula na te ljudi. Le boli me, da jih nismo bolje vzgojili".

V PRISTNI INDIJANSKI NOŠI sta v spremstvu g. Jožeta Godina iz Clevelanda stopila pred sv. Očeta mlada Ričard in Lizika iz Marquette, potomca Baragovih Indijancev, in mu poklonila Baragovo plaketo, ki jo je izdelal nulaš za to kihar France Gorše. Lizika je rekla: **Sveti oče, napravite škofa Baraga za svetnika!** Papež se je nasmešnil, blagoslovil njuno obleko in jima dal za spomin svetinjico, kovano za obletnico enciklike *Rerum novarum*. To je bilo letos 20. julija v polletni papeževi rezidenci Castel Gandolfo.

CHIKAŠKI NADŠKOF CODY je javno priznal — priznal "s težkom srcem", kot pravi sam — da mnogi katoličani v njegovi nadškofiji nikakor nečejo razumeti, da so tudi črnici ljudje in jim je treba dati vse človeške pravice. Trenutno gre najbolj za to, da bi beli ne odklanjali črncev, ki iščejo stanovanje v hišah belih gospodarjev. Vsak se jih brani — seveda ne brez vsega vzroka — toda če bo tako ostalo, kam naj gredo, kdo in kako jih bo "civiliziral"? Beli, posebno če so verni, kar se od katoličanov vendar pričakuje, bi morali znati potrpeti z zaostalostjo črncev, jih sprejeti kot enakopravne, pa po najboljših močeh pomagati, da se bolje izobrazijo in vzgoje.

PAPEŽ PAVEL VI. je ob obletnici svojega poleta v New York pred Združene Narode z bridkostjo v srcu mislil na svoj lanski neuspeh. Ves svet je takrat pozval, naj vendar že enkrat opusti misel na vojno. Njegove besede niso prodrle do src. Bridko je nedavno potožil, da je želje po miru letos še manj kot lani. Še in še apelira na voditelje narodov, naj ustavijo vojno, zlasti v Vjetnamu, uspeha ni videti. S posebno okrožnico — encikliko — je pozval verne vsega sveta, naj letošnji oktober — rožnivi mesec — posvetimo zaupni molitvi za mir, zlasti po posredovanju Kraljice rožnega venca. Sam je vodil na praznik sv. Frančiška v Rimu molitve v ta namen pred veliko množico vernih. Kadar se ljudje po svoji očitni nemoči ne morejo izviti iz vojnih ali drugačnih zablod, ne ostane drugega, kot vreči se v očetovske roke božje. Zaupanje vanj gladi človeške strasti in želja po svetovnem miru najde prostor v mnogih srcih.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: 31-3655

Službe božje

Nedelja 16. oktobra (tretja v mesecu):

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
Canberra, ACT (Braddon) ob 6.15 zvečer.

Nedelja 23. okt. (četrt):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15
HAMILTON, N.C. (namesto peto nedeljo) ob
6. zvečer

**Nedelja 30. okt. (PETA, praznik KRISTUSA
KRALJA):**

Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
ROMANJE V PADDINGTON popoldne ob 2:30

Torek 1. novembra (praznik VSEH SVETNIKOV)
Sydney, St. Patrick, zvečer ob 8.

Sreda 2. nov. VERNE DUŠE:
Sydney, St. Patrick, zvečer ob 8.

Nedelja 6. novembra (prva):

Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30

Nedelja 13. nov. (druga):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis Home) ob 4.45.

PRIDITE, MOLIMO

Prvo nedeljo v novembru, 6. dan v mesecu, bomo spet molili za blagor domovine v znani kapelici sv. Frančiška v Paddingtonu.

"O Bog, ki si dopustil, da so naši najboljši v krvavi revoluciji žrtvovali svoje življenje, za vero in dom, poveljaj jih in se usmili našega naroda ter ga po njihovih žrtvah reši brezbožnega komunizma in narodnega pogina."

Wollongong

Po redni slovenski službi božji, 13. novembra, bomo šli na pokopališče, da se spomnimo v molitvi svojih dragih pokojnih, ki so šli pred nam v večnost. Po opravljenih molitvah bosta Peter in Angela Arhar v narodnih nošah prižgala na posameznih grobovih lučko in položila tja šopek. — P. Valerian.

Newcastle

Oktober ima pet nedelj. Peta bi bila vaša za slovensko službo božjo. Ker pa ima ta dan maitlandska škofija praznovanje — kamor ste vsi vabljeni — bo slovenska služba božja pri vas en teden prej, to je **četrti nedeljo v mesecu, 23. oktobra**. Kraj je isti: cerkev Srca Jezusovega na Hunter Street, Hamilton, čas je: ob šestih zvečer. Pred mašo spovedovanje. — P. Valerian.

ROMANJE NA PRAZNIK

KRISTUSA KRALJA

V nedeljo 30. oktobra popoldne

CERKEV SV. FRANČIŠKA, PADDINGTON

S p o r e d

2:30 zbiranje med cerkvijo in šolo za procesijo: narodne noše posebej naprošene.

3:00 pete litanije Srca Jezusovega v cerkvi, nato pridiga (takoj po prihodu v cerkev prilika za spoved).

3:30 zborna sv. maša s petjem, med njo sv. obhajilo. — Po maši zahvalna pesem.

RAZSTAVA SLOVENSKEGA TISKA

Po romarskem opraviu v cerkvi vsi povabljeni v dvorano.

Kratek program na odru v režiji p. Valerijana za 15letico lista MISLI.

Prost ogled razstave od mize do mize.

V spodnji (Škrjančkovski pevski) dvorani čajanka, ostala okrepčila prinesite s seboj.

Da ne bo v gornji dvorani za ogled razstave prevelika gneča, se nekateri dalje pomudite v družabnosti spodaj.

Razstava bo odprta do 9. zvečer.

KAJ KONCIL PRIČAKUJE OD SVETNIH VERNIKOV?

(Iz govora škofa Muldoona, Sydney)

(Nadaljevanje)

Za boljše urejen svet

KRISTUSOV EVANGELIJ NI SAMO za to, da nam kaže pot v nebesa. Tudi srečno življenje na tem svetu je odvisno od tega, če evangelij upoštevamo ali ne. Sodelovanje katoliških laikov lahko mnogo pribomore k boljše urejenim družbenim zadevam sveta. Koncil pravi:

“V božjem načrtu za ta svet je, da naj ljudje sodelujejo za vedno boljši in popolnejši red tudi v časnih zadevah”. Kraljestvo Kristusovo mora odsevat v vsem, kar človek snuje, dela, združuje.

“V teku človeške zgodovine je uporaba časnih stvari zašla na mnoga kriva pota. Človekova grešnost je zakrivila, da so se rodile vsakovrstne napačne predstave o Bogu, naravi človeka in moralnosti. Tako se je vtihotala v poedince in družbo usodna pokvarjenost in nenravnost. V naših časih prihaja nevarnost tudi od tod, da ljudje postavljajo napredek znanosti, novih odkritij in iznajdb na oltar namesto Boga in postajajo sužnji sveta, ne njegovi gospodarji”.

Družbeni red na svetu sestoji iz mnogih prvin: družina, kultura, gospodarstvo, razna udruženja in njihova zakonodaja, umetnost, znanost, politika, mednarodni odnosi in tako naprej. Če vsa ta in taka gibanja hodijo svojo pot v nasprotju z evangelijem, kako naj bo življenje na svetu srečno?

V vseh navedenih področjih človeškega udejstvovanja je dovolj dela za laičnega kristjana, da zanese vanja duha evangelijev. In je tudi njegova posebna naloga ter dolžnost. “Svetla luč evangelijev, vodstvo Cerkev in njihovo lastno z ljubeznijo navdahnjeno prepričanje jim narekuje, kako naj zastavijo svoje delo za boljši svet”.

Ne gre za to, da bi katoličani prevzeli zunanjo oblast nad svetom in njegovim udejstvovanjem, le v blagor in srečo celokupne družbe naj pazijo na to, da javnost ne izgubi pogleda na božje pravice in se družba ne oddtudi ciljem, ki so ji dani od samega Stvarnika. Katoličani naj bi v tem

smislu služili svetu kot poedinci in kot krščanska združenja pod naslovom krščanskih socialnih gibanj, ki jih je koncil posebej toplo priporočil in pohvalil. Namen jim je, dvigniti na višjo plan vso zgradbo družbenih medsebojnih odnosov od splošne kulture do politike.

Vedno naj bodo pripravljeni sodelovati z vsemi ljudmi dobre volje in čistih namenov kot pomočniki brez sebičnosti in iskanja lastnega izrednega prestiža.

Te in take naloge pomenijo pravi in pristni apostolat. Ni lahek ta apostolat, zahteva globoko osebno izobrazbo in veliko mero notranje samovzgoje. Laik mora dobro poznati evangelije in njih razlago v Cerkvi, mora znati presojudati, kako in v katerih okoliščinah je treba evangelijsko misel obrniti na konkretne okoliščine in primere. Ni dovolj samo tu in tam malo pogledati v socialni nauk Cerkev, naprej in naprej je treba proučevati, kaj Cerkev misli o novih podvigih, ki se dan na dan pojavljajo v svetovni javnosti. Vse novo ni že samo po sebi tudi slabo, veliko tega se da obrniti v veliko korist splošnosti. To se pa ne bo zgodilo samo od sebe, na delu morajo biti razgledani možje in žene, ki znajo ločiti zrno od plev in vedo, kako napeljati vodo na pravi mlin.

Če bi med katoliškimi laiki obeh spolov ne bilo takih, ki se resno trudijo in usposablajo za tako udejstvovanje, bi bilo to očitno znamenje, da so naši laiki izgubili ves smisel za osebno udeležbo pri utrjevanju Kristusovega kraljestva na svetu.

(Bo še)

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Dominik Darko Vatovec, North Strathfield. Oče Stanko, mati Olga, r. Rebec. Botrovala sta Alojz in Patricia Rebec — 4. septembra 1966.

Daniela Grželj, Corrimal. Oče Alojzij (Gino), mati Jerica, r. Žakelj. Botrovala Marjan Grželj in Marija Menart, katero je zastopala Milena Roš — 11. septembra 1966.

Štefan Anton Ilijaš, Homebush. Oče Karl, mati Favsta, r. Kariž. Botrovala Dalibor in Lina Sedlbauer — 18. septembra 1966.

Linda Brožič, Camperdown. Oče Milan, mati Ivanka, r. Boštjančič. Botrovala Pavel in Hermina Barba — 17. septembra 1966.

Vsem iskrene čestitke!

NEW SOUTH WALES

Bondi Junction. — Z zanimanjem berem dopise, ki jih pošiljajo v MISLI Uršičeve sestrice iz Viktorije. Posebno se zanimam za te dopise zato, ker so njihovi starši doma iz sosednjih vasi. Zelo me veseli, da so te deklice tako zavedne Slovenke. Škoda, da je toliko slovenskih družin v Avstraliji, ki se ne potrudijo, da bi njihovi otroci znali slovensko. S posebnim zanimanjem sem opazil v dopisu Uršičevih, da je imel novo mašo g. Janko Kosmač. Bila sva sošolca tri leta v gimnaziji v Cerknem. Zasluži moje čestitke, Bog ga živi! Zraven naj pa dostavim, da je imel novo mašo še drug moj sošolec: g. Alfonz Močnik. Z njim sem hodil v šolo samo eno leto in to v Orehku pri Cerknem. Prav lep pozdrav vsem Uršičevim in še veliko nam napišite. Nisem samo jaz, ki rad berem. — **Mario Abram.**

Warilla. — Pa sem le dočakala, da je napovedan prihod tretjega dela Muserjeve povesti LJUDJE POD BIČEM. Temu pismu prilagam denar za knjigo, da jo dobim med prvimi. Pošiljam tudi rešitev ugank. Rada jih rešujem in se lepo zahvaljujem vsem, ki pošiljajo v list ugank. Le še veliko jih dajte v list. Pozdrav vsem. — **Ivanka Žabkar.**

Merrylands. — Podpisana sem naprošena, da poizvem, kje biva rojak **Anton Štotl**, ki po njem sprašuje mati v domovini. Zadnji znan naslov je bil: 113 Dowling St., Redfern. Prosim sporočila na MISLI ali na naslov: **Gizela Šarkan**, 104 Harris St., Merrylands, NSW.

Fivedock. — Ta nar preh pse vam rat pretstavu. Jest se pišem **Gustl Piskernik** in zdey ževim u Fivedock al pu naše "Pet psou", prej pa sem živu u Crow's nest al pu naše u "Sračjem gnejzd".

Jest sen se uglasu zetu, ke se men kr grauža, ke berem u vašeh "Misleh" kaku en družga peglajo zavel sluvenzga pisajna. Kua so usm možgančke zavrel? Pa še prauja, de lubija sluvensk jezik, zraun pa se te salabolske gobce sam met saba špotaja in špetiraja, kdu de prou piše in kdu de ne.

Men se kr fržmaga, de me niso pustl jet na

fronto, ku ste zadnč rekl, da bo zdey vojska zavel sluvenzga jezika. Prmej Štefecel, to bo še hec!

Tu vam pa morm puvedat, de so mene učil moja mat in ona je bla zmiri hudo brihtna! Ke sem biu še smrkouc in sen se spravlu k pisajne pa sen jo uprašu, kaku se tu al un piše, so zmiri rekl: "Gustl, taku zapiš, kukr ti je jezik zrasu! Sam tu glej, de se nauš legau!"

Vite in tega sen se ves cajt sojga živlejna elpu držu in se bom držu do konca pa fertik!

Zatu vam pa praum, gesput uredenk, nej že nehaja s tistm kdu ma prou pa kdu nima prou, drgač bom pršu še jest zraun. Takat pa bo ratala čist ta prava krvava rihta! Nej rajš pogruntaja taka šrifta in tak pisajne, de bomo usi use zastopl. In na tu nej usi lepo gledaja, de se nauja legal pa amen!

Če res ne vejo, keku psoj cajt bel pameten zabijal, pa jem dejte tula uganka za pagruntat.

Pa use te brihtne betice nej dober zamirkajo usaka beseda! Astn, tle mate moja uganka:

Ena flaša košta s štofelcam vred en dolar in pet centov. Flaša sama pa košta en dolar več kukr štofelc. Uprašajne je zdey: kulku košta flaša in kulku košta štofelc?

Grem staut, de nuben vaš kunštjakovič ne bo znau prou zrajtat. Če vam bo prou, gesput uredenk, vam bom puslau ta prau utgovor za prihodna številka, prou? To se prau, če se nauja do tistga cajta usi vaši sluvenski pisatelni met saba že paklal.

Pu sluvensk vas elpu pazdravla

vaš **Gustl.**

Neki pše rat prstavu: tistmu, ke bo uganka prou pagruntu, bom šenku eno flašo ta slatkega. Utgovort pa je mus do peruga novembra letošenga leta, drgač ne vela več! Če bo pa več takih tiču, bomo pa žrebal, ke pa flaše na morm rezat kuker torta!

Gustl.

TISKOVNA RAZSTAVA

30. okt. 1966

VICTORIA

East Bentleigh. — Včeraj sem dobila septembrske MISLI in zvečer po končanem delu vse prebrala. Na zadnji strani sem se lotila tudi dopolnjevanke. Pošiljam rešitev. Saj tudi druge mesece rada rešujem uganke, pa vedno ne pošljem rešitve. "Prepir" med Janezom, Pepetom in Lojzom me zelo zanima. Ko napišem kako pismo temu ali onemu, pa zraven mislim, koliko bi ti trije tički v mojem pismu predruščili. Pregovor pravi, da kdor hoče, tudi v jajcu dlako najde. Nekaj tega pregovora bo že tudi za naše tri učenjake veljalo. Vendar je takole "kreganje" prav poučno za nas vse, posebno še za stare, ki smo na šolske knjige in slovnico že pozabili. Le še kaj napišite, fantje. Če ste pa vsi že možje, bi rada slišala, kako pravilno po slovensko zmerjate svoje boljše polovice. Listu MISLI pa želim še veliko nadaljnega uspeha. — **Franciška Štibilj.**

Melbourne. — Kot menda vse slovenske organizacije v Avstraliji, smo tudi mi imeli precejšnje težave na občnem sboru SDM dne 3. septembra, da smo sestavili nov odbor. Manj in manj je ljudi, ki bi bili voljni žrtvovati nekaj uric prostega časa v korist nam vsem. Vendar se je posrečilo sestaviti odbor in v informacijo pošiljam imena: predsednik Tone Slavič, podpreds. Simon Špacapan, tajnik Stanko Pibernik, blagajnik Stanko Prosenak, kult. ref. Ivan Mihelj, soc. ref. Maks Hartman, načelnik članstva Martin Adamič, gospodar Lojze Ašenberger, odborniki: Vekoslav Žerdoner & Bogomir Čelofiga, nadzorniki: Vergilij Gomizelj, Stanko Jakob, Marjan Peršič. Lep pozdrav vsem rojakom! — **Stanko Pibernik.**

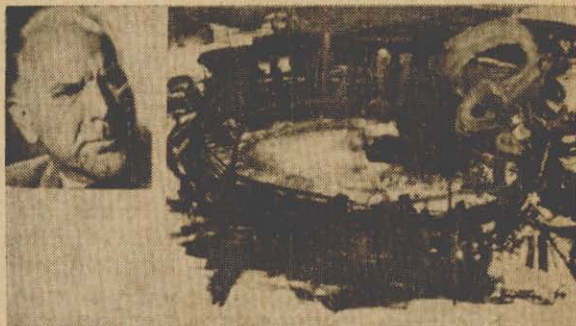
QUEENSLAND

Brisbane. — Kot zbiratelj znamk izrekam zahvalo pisateljici Miri Mar za članek v septembrskih MISLIH. V prikupni in jasni obliki nam je predstavila ptička na znamki za 25 c. Razveseljivo je, da so se poštne znamke v Avstraliji zadnja leta zelo zboljšale. V zunanjem svetu jih občudujejo. Avstralija je že nekaj let zaporedoma odnesla prvo nagrado na razstavah znamk glede njihove kvalitete. Primerjava s starejšimi izdajami je res kakor noč in dan. Morda nam bo Mira Mar popisala še druge znamke s ptičkami, polži, škorpionji in kar je še takega. Zbiratelji znamk in vsi drugi rojaki ji bodo zelo hvaležni. Saj znamke predstavljajo obširno polje znanja o svetu in njegovih značilnostih. Še enkrat hvala Miri, vsem pa lep pozdrav. — **Janez Primožič.**

Misli, October, 1966

WESTERN AUSTRALIA

Perth. — Ker vidim, da MISLI spet vzbujajo zanimanje za slikarja Stanislava Rapotca, vas bo veselilo zvedeti naslednje: Tukajšni tednik WEEK-END MAGAZINE je 24. septembra imel članek ART IN AUSTRALIA TODAY. Naštevajo celo vrsto slikarjev s kratkimi opombami ter prinašajo njihove fotografije in slikarije, deloma v barvah. Med njimi je dosti na častnem mestu tudi naš g. Rapotec. Pripomba pravi, da je prinesel s seboj v Avstralijo "ideje evropskega in ameriškega ekspresionizma." Dalje pravi, da Rapotec drzno uporablja barvilo in ljubi igro barv. Njegov čopič nič ne skopari, prav z obilico barvila vzbuja "občutje — mood". Priložena slika je vzeta iz galerije v Perthu, kjer je nameščena, pa žal ni v barvah. (Saj bi je MISLI ne mogle prinesiti v barvah — ur.) Njen naslov je samo: THE MOOD WEST OF BOURKE. To je farmerska pokrajina v NSW. — **Naročnik.**

Z MÜNSTRSKE UNIVERZE V NEMČIJI piše avstralski študent, ki je šel tja največ zaradi nemškega jezika, kako tam malo poznajo Avstralijo. Na univerzi je vpisanih kakih 18,000 dijakov iz mnogih dežel, med njimi je tudi Jugoslavija. Vsi ti študentje s profesorji vred vedo o Avstraliji komaj kaj. Imajo jo za majhen in brezpomemben otok in se čudijo, ko jim Avstrellec pove, da je dežela tako velika kot približno vsa Evropa. Če pride med njimi do pogovora o Avstraliji, omenjajo le kenguruje in zajce. Če je to res glede izobražencev z vseučilišča, kaj naj človek pričakuje od "navadnih" ljudi?

KDO SO HULIGANI—HOOLIGANS?

(Po razlagi v Ljubljani)

DANES SE MLADI GREDO HULIGANE. Nič ne de, če ne vedo, kaj prav za prav huligan je. Sodoben mlad človek misli, da mora biti huligan, če ne, ni ne mlad ne sodoben — ne sodi v naš čas. Želel sem si jasnosti, kaj je prav za prav huligan.

Najprej me je imelo, kakšna beseda je to. Dognal sem, da je ruska izposojenka, da pa imamo tudi mi njen koren v glagolih hulati ali huliti. Glagol pomeni zaničevati, žaliti, grajati, sramotiti; odtod hulavec ali hulež za človeka, ki take stvari dela, pa tudi upornež, kljubovalec. Njegovo dejanje je pa hula ali hulba.

Pa kaj bi domače besede! Vse drugače zveni ruska, ta pove nekaj čisto drugega. In vendar še tega ne vemo, kako naj jo naglašamo. Slovenski pravopis jo je naglasil kar po zgledu domačih glagolov: huligan. V ruščini je huligan, v srbohrvaščini pa huligan, huligana. Pomen besede je pa res enak domačim: huligan je zaničevavec,

sramotivec, ničvrednež malopridnež (pa ta beseda je zanj kar prenedolžna.)

Kdo je torej huligan? Lahko bi se reklo: človek, ki mu nobena stvar ni sveta. Zato ne čuti ne spoštovanja ne strahu ne občudovanja pred nikomer in pred ničemer. Zato ne prizna nobenih obstoječih vrednot, ne pravil ne navad. Sega rad po tem, kar bije v obraz vsemu veljavnemu. To velja za pravila olike, dostojnosti, noše, velja mu tudi za jezik in umetnost.

Huligan sega po prostaškem izražanju in je prepričan, da je v takem prostaškem govorjenju iskrenost, moč in demokratičnost. Nobena reč mu ni umazana, nobena nedotakljiva, najmanj pa spolnost. Zato govori o spolnih stvareh s prostakiškimi besedami, ki jim je namen dražiti organizem in zbujati poželenje. Tudi v noši in vsej zunanosti so se huligani zaleteli k primitivcem, k neciviliziranim ljudstvom. Razkazujejo goloto, oblačijo se po kavbojsko in in so ponosni na razmršene lase . . .

PESEM "POD OLJKAMI"

"Katoliški Glas"

PO ZADNJI SVETOVNI VOJNI sta se v ljubljanskih zaporih srečala dva duhovnika, oba ljubitelja petja in glasbe. V dolgih urah brezdelja sta se rada pogovarjala o naših skladateljih in lepih pesmih; pogovor je nanesele tudi na goriškega skladatelja Vinka Vodopivca.

"Od Vodopivčevih pesmi je zame najlepša "Pod oljkami". "

"Imaš prav," je svojemu sobratu potrdil dr. Kimovec. "Vendar pa smo to lepo pesem v Ljubljani kmalu spravili v arhiv."

"V arhiv?" se je čudil sobrat, "saj je to najlepša postna pesem!"

"Da. Vodopivec ji je dal prekrasen napev, a mi smo jo odložili zaradi težko umljivega izraza: "Za limbar tvoj, za limbar tvoj". Ljudje niso razumeli smisla teh besed, ker to so pesniški izrazi in M. Elizabeta (Ivana Kremžar) je pri pesnitvi mislila na sebi enake, Bogu posvečene duše."

"Glede tega se popolnoma strinjam s teboj, toda v moji dekaniji pesmi nismo spravili v arhiv zaradi težko umljivega izraza, ker sem te besede nadomestil z jasnejšim, preprostim izrazom, ki pomeni isto."

"Kako se glase?" se je zanimal dr. Kimovec.

"Namesto besed "Za limbar tvoj, za limbar tvoj" sem napisal: "Da reši te, da reši te". Le poskusi zapeti, videl boš, da odgovarja melodiji in smislu izraza."

Dr. Kimovec je z mrmrajočim glasom ponavljal besedilo pesmi in vzkliknil:

"Zares! Še posebno k drugi kitici se prilega ta izraz: "morje trpljenja in težav, da reši te, da reši te". Hvala, dragi sobrat! Če se srečno vrnem domov, bom takoj vzel iz arhiva to prelepo pesem in spet jo bomo peli!"

TISKOVNA RAZSTA VA, V PADDINGTONU

Nedelja 30. oktobra

CARINIA RECORD BAR

18 RAWSON PLACE, SYDNEY

NUDIMO VAM NAD 6000 NAJNOVEJŠIH
PLOŠČ Z NARODNIMI PESMIMI IN
PARADNIMI NASTOPI NA RADIU IN
TELEVIZIJI IZ

SLOVENIJE BOSNE
MAKEDONIJE SLAVONIJE
DALMACIJE SRBIJE

Vprašajte našega zastopnika za katalog
ali pišite naravnost nam.

PEČARSTVO

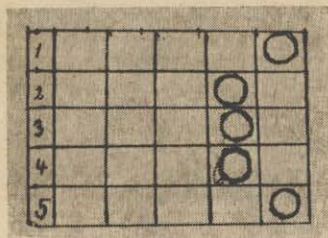
POLAGANJE KERAMIČNIH PLOŠČIC
PO KOPALNICAH, KUHINIJAH I.T.D.

Delo garantirano

MARTIN ADAMIČ, 8 Dixon St., Malvern,
VIC.

Tel.: 50-3905

DOPOLNJEVANKA III.

V pričujoči dopolnjevanke morajo črke v krogih dati besedo, ki pomeni poseben prispevek listu.

Rešitev je spet dvojna. Najprej vstavi besedo do kroga, nato jo podaljšaj (z drugačnim pomenom) skozi ves lik. Pomen besed je nakazan v spodnjih razpredelnicah.

Prva

- 1 ples — velikansko
- 2 konec zemeljske osi — plesna godba
- 3 število — zvonik
- 4 debela palica — pecivo
- 5 bodalce — drevesni sad

Druga

- 1 člani starega ljudstva — skica
- 2 pod — prisilno delo
- 3 neoblečen — hitro
- 4 naprava za gretje — uradno potrdilo
- 5 čreda brez r — mesto v Furlaniji

DOPOLNJEVANKA II. REŠENA

Prva: 1 Tone — tonem; 2 pop — popis; 3 kri — Krist; 4 ves — veslo; 5 vest — vesti;

Druga: 1 polo — polom; 2 hud — hudič; 3 tek — tekst; 4 top — toplo; 5 brat — brati.

Črke v krogih: M I S L I.

Kdo je padel: Seveda Janez sam.

Rešitev poslali: Lojze Košorok, Jože Grilj, Ivanka Žabkar, Franca Štibilj, Pepe Metulj, Martin Mirtič.

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG LTD.

TONE IN
REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI
pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

**74 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S.A.**

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

**SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —**

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

PHOTO STUDIO
NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy N. 6, Melbourne, Vic.
(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst.

**Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni**

Odperto vsak dan od 9. do 1.

in od 3. do 7. pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9. zjutraj
do 7. zvečer — **TEL: JA 5978**

BOŽIČ JE TU

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKE

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH W.A. TELEFON 87-3854

Božič je pred vrati! Pohitite z naročili! Garantiram, da vsak paket vsebuje samo prvovrstno blago. V cenah paketov je vključena in všteta tudi carina, ki je v Trstu vnaprej plačana, tako da bodo Vaši doma resnično dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristrčneje in to pleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa.

Pripominjam, da sem bil pred kratkim v Trstu in sem osebno na licu mesta vse potrebno uredil, tako ste lahko brez skrbi, da bodo Vasi doma s paketi moje firme res več kot zadovoljni.

Če želite poslati na isti naslov več kot en paket, Vam svetujem, da pošljete en paket na enega člana družine, recimo očeta, drugi paket na mamo, tretji pa na sestro ali brata ali starega očeta itd.

Vsi paketi so standard paketi, vsled tega ne morem vpoštevati nobenih sprememb. Edino, kar lahko predlagate, je, da bo v paketu sladkor v kristalu namesto sladkorja v kockah in makaroni namesto spagetov.

Ob enem z naročilom pošljite Money order. Gotov denar tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter). Prejšnji cenik je razveljavljen.

PAKET ŠT. 1:

1 kg. kave Santos Prima
 $\frac{1}{2}$ kg. čokolade
 1 kg. kakao

2½ kg. \$7.00

PAKET ŠT. 2:

2 kg. kave Santos Prima
 1 kg. sladkorja v kockah

3 kg. \$ 8.00

PAKET ŠT. 3:

1 kg. Santos Prima
 2 kg. sladkorja v kockah
 $\frac{1}{2}$ kg. čokolade
 ½ kg. kakao

3 kg. \$ 7.00

PAKET ŠT. 4:

1 kg. sladkorja v kockah

1 kg. mila za pranje
 100 gr. toalet mila
 2 kg. olivnega olja
 1 kg. svinjske masti
 1 kg. spagetov/makaronov

6.10 kg. \$ 10.00

PAKET ŠT. 5:

1 kg. kave Santos Prima
 1 kg. sladkorja, kocke
 1 kg. riža Carolina
 $\frac{1}{2}$ kg. bombonov, finih
 100 gr. čaja Ceylon
 100 gr. popra v zrnju

3.70 kg. \$ 7.00

PAKET ŠT. 6:

2 kg. polenkovke (orig. norveška)
 1 kg. olivnega olja

3 kg. \$ 8.00

PAKET ŠT. 7:

1 kg. kave Santos Prima
 5 kg. sladkorja kristal
 5 kg. makaronov, spagetov, finih
 2 kg. riža Zlato Zrno
 $\frac{1}{2}$ kg. popra v zrnju
 $\frac{1}{2}$ kg. čaja Ceylon

13½ kg. \$ 16.00

PAKET ŠT. 8:

2 kg. kave Santos Prima
 3 kg. sladkorja kristal
 5 kg. svinjske masti
 7 kg. riža Carolina Ardizzone
 1 kg. rozin (grških sultan)

18 kg. \$21.00

PAKET ŠT. 9:

1 kg. kave Santos Prima
5 kg. makaronov/spagetov, finih
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. riža Zlato Zrno
5 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. olivnega olja
1 kg. medu
2 kg. svinjske masti
½ kg. rozin (grških sultan)
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. cimeta
2 stroka vanilije

26 kg. \$ 27.00

PAKET ŠT. 10:

1 kg. kave Santos Prima
5 kg. sladkorja kristal
10 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. rozin (grških sultan)
10 kg. riža Carolina Ardizzzone
5 kg. makaronov/spagetov, finih
1 kg. olivnega olja
1 kg. mila za pranje
½ kg. toalet mila Palmolive
½ kg. popra v zrnju
½ kg. čaja Ceylon

35 kg. \$ 31.00

PAKET ŠT. 11:

2 kg. kave Santos Prima
10 kg. sladkorja kristal
5 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. rozin (grških sultan)
5 kg. spagetov/makaronov, finih
5 kg. riža Zlato Zrno
½ kg. mlečne čokolade
1 kg. sira Parmezan, starega
2 kg. olivnega olja
100 gr. popra v zrnju
100 g. cimeta
100 gr. čaja Ceylon
200 gr. toalet mila Palmolive

32 kg. \$ 35.00

PAKET ŠT. 12:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
7 kg. sladkorja kristal
5 kg. riža Zlato Zrno
2 kg. spagetov/makaronov, finih
2 kg. kave Santos Prima
2 kg. holandskega sira (cel hl.)
1 kg. olivnega olja
1 kg. rozin (grških sultan)
2 kg. mila za pranje
½ kg. toalet mila Palmolive
½ kg. čaja Ceylon
½ kg. popra v zrnju

33 kg. \$ 34.00

Zastopnik za Viktorijo:

MRS. M. PERSIC.

704 INKERMANN RD., CAULFIELD, VIC.

Tel. 50-5391

PAKET ŠT. 13:

100 kg. (dve dvoj. vreči) bele
moke 00 \$24.00

PAKET ŠT. 14:

17 kg. svinjske masti (kanta)
\$ 15.00

PAKET ŠT. 15:

50 kg. (dvojna vreča) bele
moke 00 \$ 12.00

PAKET ŠT. 16:

4 kg. svežih pomaranš (ali limon)
\$ 8.00

PAKET ŠT. 17:

9 kg. svežih pomaranč (ali limon)
\$ 14.00

PAKET ŠT. 18:

3 kg. kave Santos Prima
3 kg. riža Zlato Zrno
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. spagetov Fedelini
3 kg. bele moke 00, najfinejše
3 kg. svinjske masti

18 kg. \$ 24.00

PAKET ŠT. 19:

50 kg. (dvojna vreča) bele moke
3 kg. kave Santos Prima
5 kg. riža Carolina Ardizzzone
10 kg. sladkorja v kockah

68 kg. \$ 37.00

PAKET ŠT. 20:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
10 kg. sladkorja kristal
10 kg. riža Zlato Zrno
1 kg. rozin (grških sultan)
2 kg. olivnega olja
½ kg. finih bonbonov
600 gr. finih keksov

34.10 kg. \$ 27.00

PAKET ŠT. 21:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
10 kg. svinjske masti
10 kg. riža Zlato Zrno
10 kg. sladkorja kristal

40 kg. \$ 32.00

PAKET ŠT. 22:

4 kg. olivnega olja \$ 7.50

PAKET ŠT. 23:

5 kg. kave Santos Prima
3 kg. sladkorja kristal

3 kg. sladkorja v kockah
5 kg. riža Splendor
1 kg. mlečne čokolade
½ kg. popra v zrnju
½ kg. indij. čaja

18 kg. \$ 29.50

PAKET ŠT. 24:

3 kg. kave Santos Prima
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. riža Splendor
1 kg. bele moke
1 kg. makaronov
1 kg. šunke (konzerva)
½ kg. margarine
5 konz. sardin v olju
½ kg. margarine ali ½ kg. masla

13 kg. \$ 23.00

PAKET ŠT. 25:

1 kg. kave Santos Prima
5 kg. sladkorja, kocke

6 kg. \$ 7.50

PAKET ŠT. 26:

5 kg. kave Santos Prima
5 kg. sladkorja, kocke
5 kg. riža Zlato Zrno
5 kg. makaronov/spagetov, finih
½ kg. čaja Ceylon
½ kg. popra v zrnju
½ kg. čokolade

20½ kg. \$ 29.50

PAKET ŠT. 27:

25 kg. bele moke 00
10 kg. sladkorja kristal
5 kg. riža Carolina Ardizzzone
5 kg. makaronov/spagetov, finih
1 kg. kave Santos Prima

46 kg. \$ 27.00

PAKET ŠT. 28:

10 kg. bele moke 00
4 kg. olivnega olja
5 kg. sladkorja kristal
2 kg. kave Santos Prima

21 kg. \$ 23.00

PAKET ŠT. 29:

1 kg. kave Santos Prima
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. riža Carolina Ardizzzone
3 kg. makaronov/spagetov, finih
100 gr. popra v zrnju

9.10 kg. \$ 12.00

Zastopnik za NSW:

MR. R. OLIP.

65 MONCUR ST., WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806